

SJORS

27 oktober 1962
VERSCHIJNT
WEKELIJKS

Nr.
43

van de Rebellenclub

Het beest van
Chasseloup

Zie blz. 8 e.v.

LEONARD
TYPIST
GOED LOON

MAAR JE KUNT NIET EENS TYPEN!
ACH, DAT KAN IEDEREEN!

EN EVEN LATER...
EEN BRIEF VOOR KEES SMIT OP DE RAKETBASIS.
JA, MENEER.

BESTE KEES, KOM ME EENS OPZOEKEN...
TIK
TIK
TIK TIK
TIK

EN BRENG DIE BRIEF EVEN WEG, WIL JE?

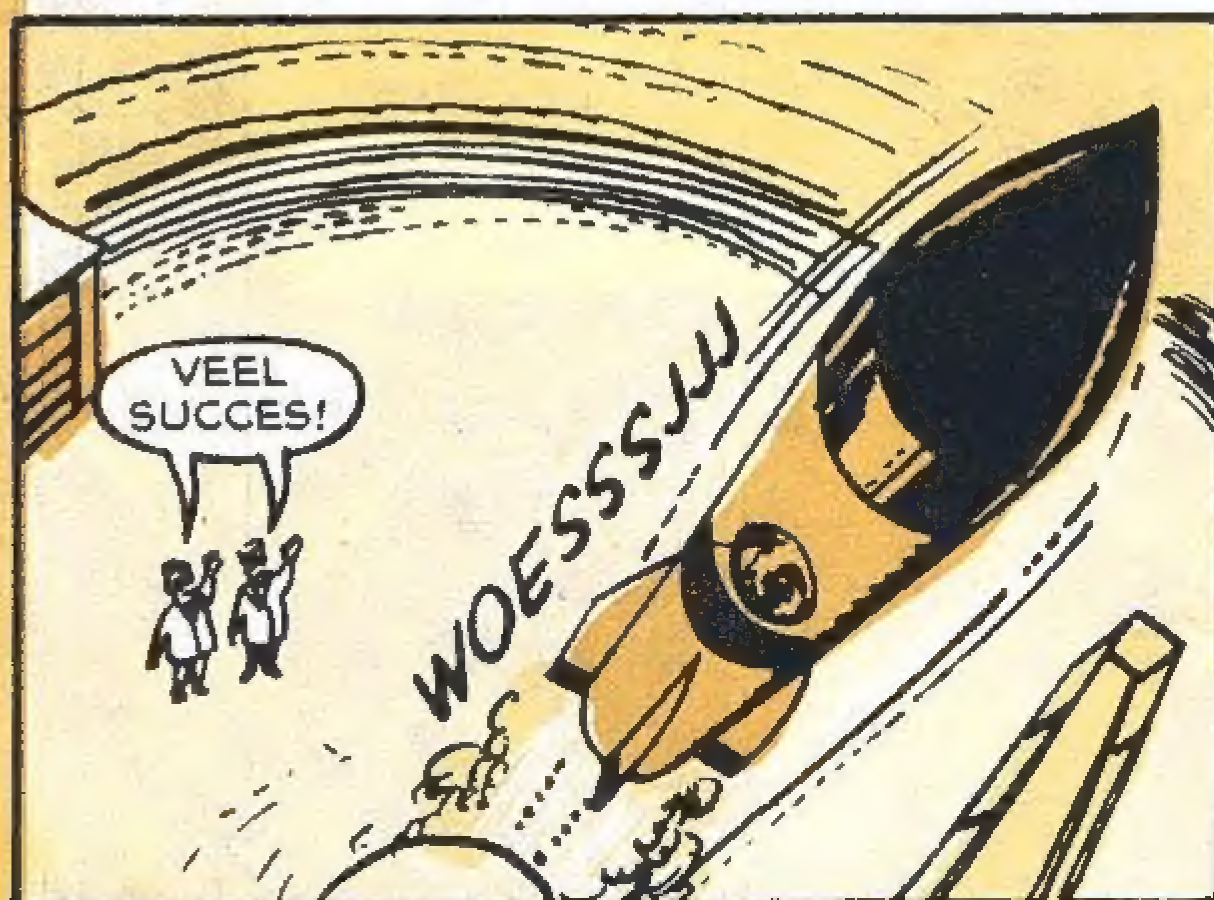

EERSTE DEUR LINKS.
RAKETBASIS

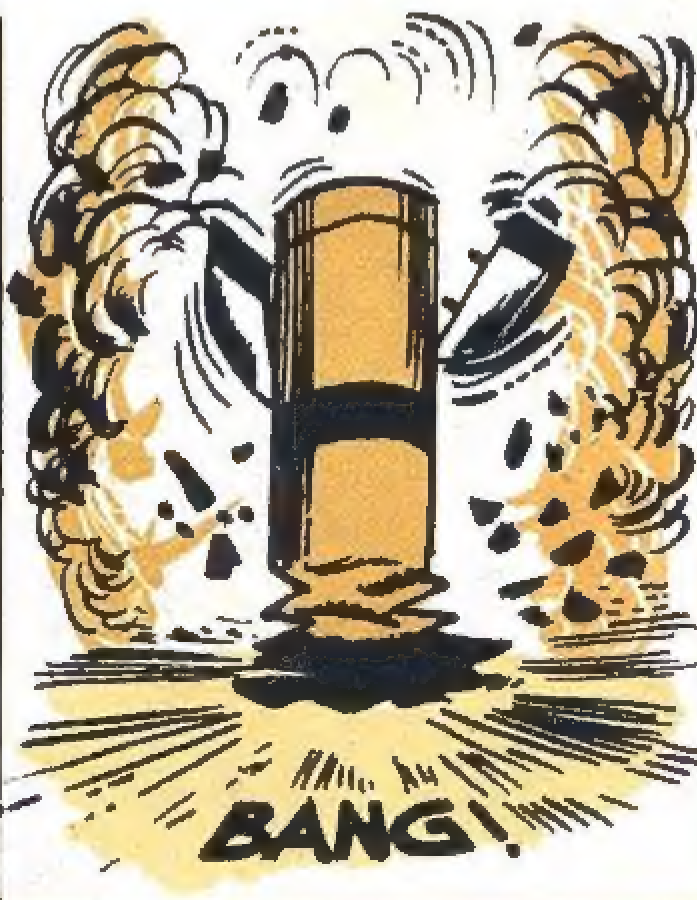

HÈ? WÁT?
BEESTE KES KOMMEE ENS OOP SOEKEL

ZEG, PIET, WAT STAAT DAAR VOLGENS JOU?

VOLGENS MIJ: „IK STUUR EEN VRIJWILLIGER VOOR JULLIE RAKET."
WÁT?

HOERA, EEN VRIJWILLIGER!
NEE! NEE!

VEEL SUCCES!
WOESSSJJJ

BANG!

TYPELESSEN
LEONARD IS TOCH MAAR LES GAAN NEMEN!

Goochel je mee?

Sjors geeft goochelles

In Sjors nr. 39 heb je iets kunnen lezen over zogenaamde cijfertrucs. Heb je ze geprobeerd en heb je er succes mee gehad? Ik ben erg benieuwd naar jullie reacties. Deze keer ga ik je een paar trucs leren, die op een heel ander gebied thuishoren; ze hebben iets (niet veel) te maken met gedachtenlezen. Let maar eens op.

Cijfers raden

Deze truc kun je niet alleen doen; je hebt er een helper voor nodig. Het gaat als volgt. Je laat je door de toeschouwers (eventueel geblinddoekt) naar de gang of een andere kamer brengen. Als je weg bent (deur goed dicht!), kiezen de toeschouwers een cijfer onder de tien. Hebben ze een bepaald cijfer uitgekozen, dan roepen ze je weer binnen. Je gaat nu naar je helper, legt je handen op zijn slapen en zegt dat je het bewuste cijfer zult raden door zijn gedachten te lezen. Even houd je je doodstil, terwijl je doet of je diep nadenkt. Dan noem je het cijfer en tot verbazing van je gehoor blijkt het precies het goede te zijn. Hoe kan dat?

Het geheim is heel eenvoudig. Je hoeft van tevoren alleen maar een kleine afspraak te maken met je helper. Als je je vingers op zijn slapen legt, zegt hij niets, maar klemt alleen zijn kaken stevig op elkaar en ontspant ze daarna weer. Het aantal keren dat hij deze beweging maakt (en je kunt dat heel goed voelen aan de slapen) geeft het door de toeschouwers afgesproken cijfer aan.

Beroemde namen

Een truc die altijd grote verbazing wekt is de volgende. Je neemt een aantal stukjes papier of blocnotevelletjes en vraagt aan je toeschouwers of ze ieder de naam van een bekende persoon willen noemen. De namen die genoemd worden schrijf je elk op een stukje papier. Daarna vouw je de papiertjes dicht en doet ze in een hoed of een doos. Nu laat je een van de toeschouwers naar voren komen. Hij of zij mag uit de hoed of doos één papiertje pakken, maar moet dit dichtgevouwen in de hand houden. Als dat gebeurd is, neem je de papiertjes die nog in de hoed of de doos zitten, eruit, legt ze op een asbak en houdt er een lucifer bij (voorzichtig!). Als ze verbrand zijn, zeg je tegen je gehoor dat je nu de naam zult noemen die staat op het papiertje, dat die ene toeschouwer in zijn hand heeft, en dat je daarvoor zijn gedachten gaat lezen. Je denkt nu weer flink diep na, maakt als je wilt enige bezwerende bewegingen en noemt dan de naam. De toeschouwer vouwt zijn papiertje open en tot zijn verbazing staat daarop dezelfde naam.

Ook dit is eenvoudiger dan het lijkt. Als de toeschouwers namelijk een aantal namen noemen, kies je er één uit en die schrijf je op alle papiertjes. Het maakt dan niets meer uit welk papiertje de toeschouwer uit de hoed haalt, want ze dragen allemaal dezelfde naam. Dit is door je gehoor echter niet te controleren, want de andere papiertjes heb je verbrand.

Kaartentruc

En nu nog een trucje met kaarten. Hier heb je weer een helper bij nodig. De truc gaat als volgt. Twaalf speelkaarten worden met de plaatjes naar boven naast elkaar op tafel gelegd. De gedachtenlezer wordt de kamer uitgebracht. De toeschouwers kiezen nu één van de kaarten uit, die ze in gedachten houden, en de gedachtenlezer moet zeggen welke het is. Als hij de kamer weer binnenkomt, gaat zijn helper bij de kaarten zitten en wijst met zijn vinger telkens een kaart aan. De gedachtenlezer schudt steeds van nee totdat de helper een bepaalde kaart aanwijst. Dan zegt de gedachtenlezer dat die het is en hij blijkt gelijk te hebben.

Ook hierbij moet je van tevoren even een afspraak maken met je helper. Als de toeschouwers een kaart hebben uitgekozen en je komt binnen, dan moet de helper eerst zo maar wat kaarten aanwijzen, waarop je nee schudt. Zo gauw hij echter de laatste kaart van de rij aanwijst, dan weet je dat de volgende kaart, die hij zal aanwijzen, de bewuste is. Je ziet wel: als je het goed afspreekt, kan er niets misgaan en het succes is verzekerd.

Nog even dit: als je met een helper werkt, is het het beste (en vaak is dat ook heel goed mogelijk) dat het publiek niet van hem weet dat hij je helpt. Hij zit gewoon tussen de anderen en die weten niet dat hij als „spion" fungeert om (zoals in de bovenstaande gevallen) het afgesproken getal of de bewuste kaart over te brengen.

Dat waren ze dan weer, een paar eenvoudige trucs, die, als je de geheimen niet kent, heel bijzonder lijken. Het beste kunnen ze worden gedaan in een groot gezelschap, maar ook hier geldt: oefen ze eerst met je vriend of thuis, want als je in het „openbaar" optreedt, moet je ze kunnen dromen. Veel succes, en mocht je vragen of wensen op dit gebied hebben, laat het dan gerust weten. Tegen alle amateur-goochelaars zeg ik intussen: Tot de volgende keer!

Sjors

De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE JAAGDEN IN INDIA OP EEN TIJGER, DIE DOOR ONBEKENDEN BESCHERMD WERD. ARCHIE WAS VERMOMD ALS BEER.

DE INLANDERS SPEELDEN HUN ROL GOED EN VLUCHTTEN IN PANIEK WEG.

VLUCHT! DE BEER ZAL ONS DODEN!

VLUCHT!

HET SPEL WERD ZO GESPEELD DAT EEN BUITENSTAANDER WEL MÓEST DENKEN DAT ARCHIE EEN ECHTE BEER WAS.

DE BEER ZAL ALLES VER-NIELEN!

GELEID DOOR TEDS ZENDER VERNIELDE ARCHIE EEN NIET GEBRUIKTE HUT.

HET MONSTER VERNIETIGT ONS DORP!

NA EEN TIJDJE VERDWEEN ARCHIE IN DE RICHTING VAN DE VRIENDEN.

NU MOETEN WE OVERAL VERTELLEN DAT WE EEN REUZENBEER GEZIEN HEBBEN!

JA, EN DAN ZULLEN ONZE VIJAN-DEN HET OOK HOREN!

TED VERWACHTTE DAT DE ONBEKENDEN ARCHIE ZOUDEN PROBEREN TE VANGEN. MAAR WAAROM ZE DAT ZOUDEN DOEN WIST HIJ NIET. DE VOLGENDE DAGEN BLEVEN TED EN KEN IN HUN SCHUILPLAATS EN LIETEN ARCHIE RONDDWALEN.

ER IS NOG NIETS GE-BEURD. HOELANG ZOU HET NOG DUREN?

IK WEET HET NIET. IK VREES DAT DIE ONBEKENDEN ONZE LIST DOOR HEBBEN!

MAAR TED VERGISTE ZICH. OVER EEN BERGWEG NADERDE EEN AUTO.
ALS WE DIE BEER TE PAKKEN HEBBEN, HEBBEN WE WEL GENOEG DIEREN, HÈ, BALA?
JA, ONZE MEESTER ZAL TEVREDEN ZIJN OVER DE VANGST!

EVEN LATER...
STOP. WE GAAN VERDER LOPEN!
NEEM DE GASGEWEREN EN ÉÉN GEWOON GEWEER VOOR HET GEVAL ER IETS MISGAAT!

MET EEN SCHOT UIT EEN GASGEWEER WERD EEN DIER NIET GEDOOD, ALLEEN BEWUSTELOOS GEMAAKT.
VOLG MIJ, WE MOETEN DEZE KANT OP!
IK ZAL BLIJ ZIJN ALS DIT KARWEITJE ACHTER DE RUG IS!

OPEENS ZEI KEN TEGEN TED:
DAAR KOMEN DRIE MANNEN! HET IS ZOVER!
JA, ZE KOMEN DEZE KANT UIT!

GELEID DOOR TED GING ARCHIE OP DE MANNEN AF.
DAAR GAAT IE, VUUR!

MAAR DE SCHOTEN HADDEN GEEN UITWERKING OP ARCHIE. VERBAASD ZEI EEN VAN DE MANNEN:
ER KLOPT IETS NIET! DAT BEEST BLIJFT GEWOON STAAN!
IK ZAL NOG EENS SCHIETEN!

TOEN ER WEER GESCHOTEN WERD TROK ARCHIE DE HUID UIT.
WAT ZULLEN WE NU...
HET IS GEEN BEER, MAAR EEN ROBOT!
ARCHIE

ZE GOOIDEN HUN WAPENS WEG EN VLUCHTTEN.
VOORUIT, ARCHIE, ACHTER HEN AAN!
ALS WE HEN VANGEN KUNNEN WE HET GEHEIM OPLOSSEN!

DE DRIE MANNEN HOLDEN NAAR HUN AUTO EN BALA STARTTE DE MOTOR.
WE MOETEN ER VANDOOR! VLUG, STAP IN!
JA, RIJDEN MAAR!

TOEN TED EN KEN BIJ DE WAGEN WAREN, BEGON DIE NET TE RIJDEN.
ARCHIE, SPRING EROP!
ALS ZIJ ONTSNAPPEN WETEN WE NOG NIETS!

De roep van het circus

DE GEMASKERDE ACROBATE WAS DE VIJAND VAN CIRCUS MELWIN. DEBBIE WEST HAD HAAR AL VERSCHEIDENE KEREN GEZIEN. NU LUISTERDE ZE IN PAULA'S WAGEN NAAR EEN VREEMD GELUID.

DE STEM GALMDE DOOR HET STILLE CIRCUS.

MAAR DE ONBEKENDE WAS AL VERDWENEN.

DE VOORSTELLING VAN DIE ZATERDAG ZOU WORDEN BIJGEWOOND DOOR EEN FILMREGISSEUR, DIE EEN FILM WILDE MAKEN OVER HET CIRCUS. TIJDENS DE VOORSTELLING ZOU DEBBIE OPTREDEN MET ENKELE LEEUWEN, WAARONDER DE GEVAARLIJKE NERO.

DE VOLGENDE MORGEN GING DEBBIE NAAR NERO.
HIJ IS ERG WILD, MAAR TOCH ZAL HIJ ME ZATERDAG MOETEN GEHOORZAMEN! VAN HET LEEUWENNUMMER HANGT VEEL AF!
NERO

EVEN LATER ZEI DEBBIE TEGEN EEN STALKNECHT:
IK WIL VANDAAG BIJ NERO IN DE KOOI GAAN. DE BESTE TIJD IS ZEKER VLAK NA DE VOEDERING, HÈ?
JA, JUFFROUW.

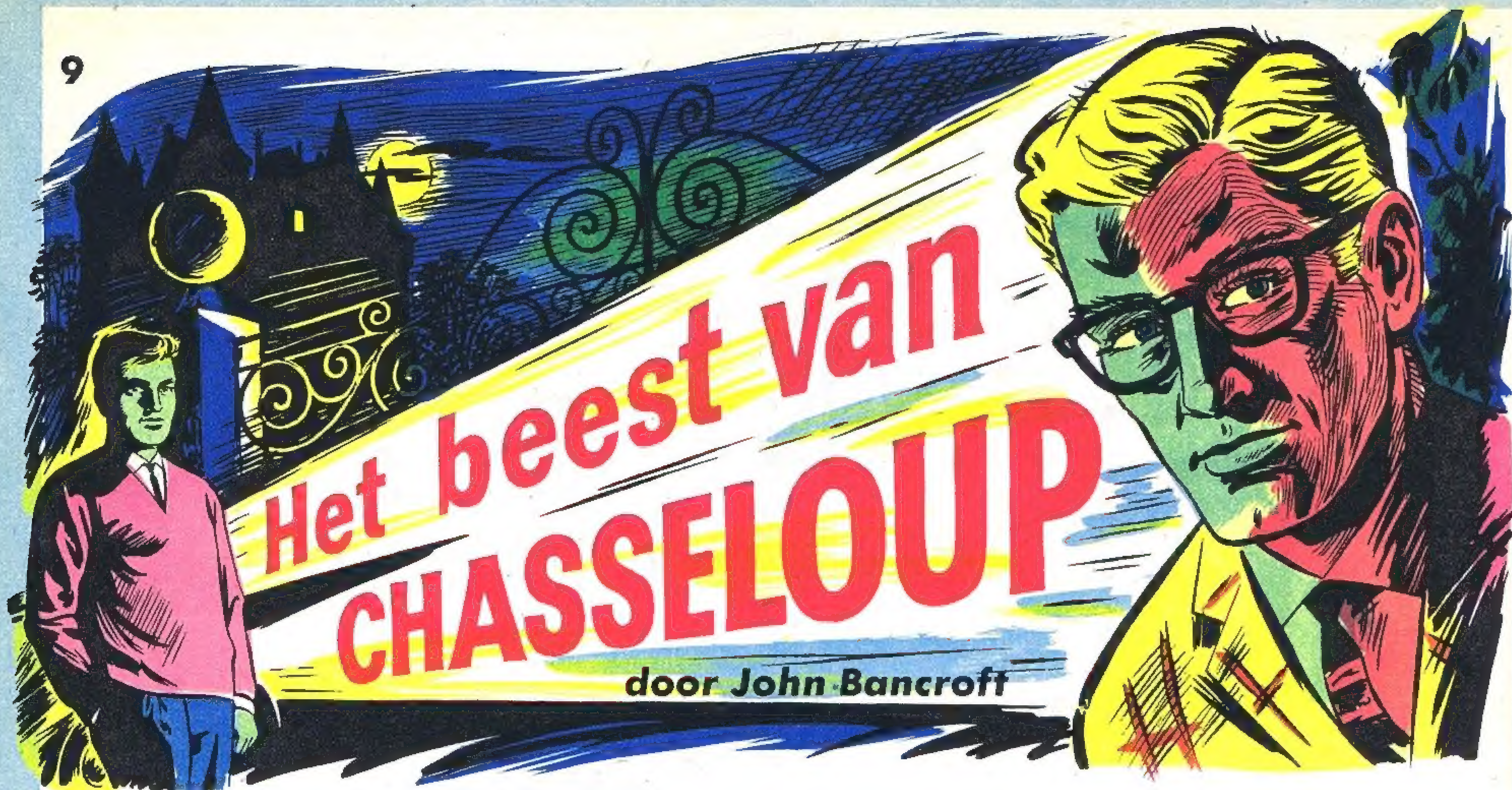

IN DE TENT, WAAR DE ANDEREN AAN HET OEFENEN WAREN, KWAM TOM MORDEN NAAR DEBBIE TOE.
GA JE WERKELIJK MET NERO OPTREDEN, DEBBIE? WEES TOCH VERSTANDIGER!
HET MÓÉT, TOM! ER HANGT VEEL VAN AF!

OPEENS KLONK VAN BUITEN EEN SCHREEUW...
PAULA, WAT IS ER?
DE GEMASKERDE ACROBATE HEEFT HAAR BEDREIGING UITGEVOERD! NERO IS LOS!

GA EEN NET EN EEN GEWEER HALEN! ALS WE HEM NIET KUNNEN VANGEN, ZAL IK HEM DESNOODS MOETEN NEERSCHIETEN!

OPEENS KWAM ER EEN HOND AANLOPEN...
HET WAS TEX, DE HOND VAN DEBBIE!

LIEVE HELP, DAAR IS TEX! EN NERO ZIET HEM! HIJ ZAL HEM AANVALLEN!

met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *James Steel en zijn neef Lindsay Perrin stellen in Bretagne een nader onderzoek in naar de reden, waarom hun vriend Raoul de la Faine veroordeeld en verbannen is. Volgens hen is hij onschuldig. Onderweg naar het kasteel van Raouls vader, Chasseloup, nemen ze een kijkje in een antiekwinkeltje. Tenslotte bereiken ze het kasteel, waar ze allesbehalve vriendelijk worden ontvangen door de dwerg Clopotte en meneer Benoît, een neef van de familie. Na een kort gesprek met Raouls vader en diens kleinzoon Paul vertrekken ze weer. Op de terugweg komen ze zonder benzine te zitten. Bij een kolenbrander, Jean-Louis Goujon, brengen ze de nacht door. De volgende dag wordt in de omgeving een jacht gehouden, waaraan ook Pierre de la Faine en meneer Benoît meedoen. Als Pierre met James en Lindsay wil spreken, wordt hij door Benoît daarvan weerhouden. 's Avonds gaan James en Lindsay weer naar Chasseloup. James weet in het kasteel te komen. Lindsay volgt hem. In een kamer ontdekt hij een oude man, die in bed ligt. Later wordt hij door Clopotte betrapt. Het komt tot een gevecht.*

Het enige resultaat was een woedend gegrom van de dwerg. Ieder ander zou voor een paar uur buiten westen gegaan zijn, maar Clopotte was een van die mensen, dacht Lindsay spijtig, die je met geen tien paarden omver kon trekken.

Lindsay wist dat hij alles moest doen om te voorkomen dat de dwerg zijn lange, aapachtige armen om hem heen sloeg. Als dat gebeurde was hij verloren. Zijn ribben zouden dan even vlug bezwijken als een noot in een notekraker. Opnieuw liet Lindsay zijn vuist op Clopottes gezicht neerkomen, maar het deed hem zelf meer pijn dan de dwerg. Als hij dat nog eens zou doen, lag hij in een minimum van tijd met twee gekneusde handen in een hoek. Het vreemde was echter dat zijn tegenstander wel onmenselijk sterk was, maar niet het minste begrip van verdediging scheen te hebben. Hij balde zijn vuisten niet eens, maar bleef steeds proberen Lindsay in een hoek te drijven. Dat stelde Lindsay in de gelegenheid hem langzaam terug te drijven naar het trappenhuis. Op zeker ogenblik slaagde hij erin langs hem heen te komen. Hij moest een snelle beweging van de dwerg ontwijken en sloeg zo hard met zijn rug tegen de balustrade, dat het kraakte. Hij holde over de schemerig verlichte overloop en schoot rakelings langs de hevig bevende en af en toe hoge gillen slakende mevrouw Ricard. Clopotte zat hem weer vlak op de hielen. Lindsay dacht, dat hij hem van zich af had geschud, maar op dat ogenblik haalde Clopotte hem bijna in. De jonge Engelsman struikelde over de loper en dat was voor de dwerg de gelegenheid om hem te grijpen. Met zijn armen wijd uitgespreid wierp hij zich boven op Lindsay.

Lindsay voelde hoe zijn longen bijna barstten. De lucht werd eruit gedrukt als uit een voetbal, die onder een stoomwals terechtkomt. Hij onderdrukte met moeite een kreet van pijn en even zag hij niets meer dan een rood waas voor zijn ogen. Met inspanning van zijn laatste krachten probeerde hij zich onder de dwerg uit te werken, maar hij voelde hoe diens armen zich vaster om hem heen sloten.

Toen slaagde hij erin met zijn benen de voet van Clopotte klem te krijgen. Lindsay was geen lichtgewicht en met grote moeite wist hij de dwerg naar links te gooien. Maar Clopotte liet zijn greep geen ogenblik verslappen. Samen rolden ze om en om over de vloer. Vlak voor de trap naar beneden bleven ze even liggen, totdat Lindsay een onverhoedse beweging maakte en het tweetal met donderend lawaai over de treden naar beneden rolde. Lindsay voelde een steek in zijn rug; hij werd duizelig, maar op hetzelfde moment merkte hij, dat de dwerg zijn vaste greep door de val had verloren. Met een stekende pijn in zijn achterhoofd, maar gedreven door het besef dat dit de enige kans was om te ontsnappen, krabbelde Lindsay overeind en holde verder de trap af naar beneden. Clopotte hoorde hij zwaar hijgend vlak achter zich. De achtervolging was weer begonnen. Lindsay viel meer dan hij liep; het ging in elk geval ontzaglijk snel. Toen hij bijna beneden was, ging er onder aan de trap plotseling een deur open. Wat Lindsay steeds al gevreesd had, gebeurde. Benoît stond in de deuropening en overzag de situatie in één oogopslag. Toen stormde hij Lindsay met twee, drie treden tegelijk tegemoet. In zijn hand had hij een revolver.

Maar Lindsay was door het dolle heen.

Hij begreep maar al te goed wat er op het spel stond en aarzelde niet. Bliksemsnel klom hij op de trapleuning, zette zich met kracht af en sprong naar de grote kristallen kroon, die aan de zoldering hing. Hij greep bijna mis, maar met een wanhopige graaibeweging slaagde hij er toch in het zware middenstuk met één hand te pakken te krijgen. Met een oorverdovend lawaai van brekend glas en neerploffende kalk kwam het hele gevaarte naar beneden. Lindsay viel in de hal op de vloer, maar de nu versplinterde kroon had zijn val voor het grootste deel gebroken. Wel voelde hij overal kleine snijwondjes van rondspringende glassplinters. Bloed stroomde langs zijn handen, maar hij stond vliegensvlug weer op en rende in de richting van de deur. Plotseling viel zijn blik op een ineengedoken figuur onder de trap. Hij hield in en balde zijn vuist toen de figuur langzaam in zijn richting kwam. Nog net op tijd zag hij dat het James was.

James strompelde te voorschijn en Lindsay merkte onmiddellijk dat er iets niet in orde was. Maar hij had geen tijd om zich af te vragen wat daarvan de oorzaak kon zijn. Hij greep zijn neef bij de arm en sleurde hem met bijna bovenmenselijke inspanning mee. Achter hen klonk een nieuwe, oorverdovende slag, gevolgd door nog een en nog een. Lindsay dacht dat het de grote kroon was, waarvan zeker nog stukken naar beneden vielen. Pas later besefte hij, dat Benoît vanaf de trap op hen geschoten had.

Dankbaar volgde Lindsay de raad van mevrouw Ricard op en loodste James zo snel en geruisloos mogelijk de keuken in. Zenuwachtig zocht hij naar de sleutel van de buitendeur, die in het slot moest steken. Achter hen hoorde hij Benoît en Clopotte snel naderbij komen, maar kennelijk was het tweetal er niet zeker van waar de beide neven zich bevonden. Toen vond Lindsays tastende hand de sleutel, hij draaide hem om en hij en James struikelden het erf op.

De frisse nachtlucht deed hun goed. Het inademen van de verkwikkende herfstlucht na het opwindende half uur dat ze achter de rug hadden, had ongeveer dezelfde uitwerking als een glas koel water na een lange-afstandsrace op een snikhete zomerdag.

James was intussen nog lang niet de oude. Duizelig en met een stekende hoofdpijn volgde hij Lindsay, die er na al zijn belevenissen al evenmin erg best aan toe was. Hij voelde nog steeds de klemmende greep waarin Clopotte hem had vastgehouden en zijn hand zag er uit of hij ermee geprobeerd had een muur omver te stoten. Hij zat onder de bulten en zag bont en blauw. Van zijn voorhoofd liep een dun straaltje bloed over zijn wenkbrauw.

Bijna automatisch liepen ze in de richting van het meer, maar al gauw zagen ze dat hun de weg was afgesneden. Er bewogen zich op het smalle strandje een paar haastige schimmen. Natuurlijk had Benoît begrepen, dat het meer de enige weg was waarlangs zij zouden kunnen ontsnappen. Ze doken weg in het struikgewas en overlegden wat hun nu te doen stond.

„Wat is er eigenlijk gebeurd?" vroeg Lindsay, toen zijn ademhaling wat was gekalmeerd. „Hebben ze je gevonden? Heb je Pierre nog gezien?"

„Nee," gromde James hoofdschuddend. „Voordat dat had kunnen gebeuren was ik al buiten westen. . . "

„Hoe heb je dat in vredesnaam klaargespeeld? Ik voelde dat er iets aan de hand was. Toen ik zo lang op je moest wachten daar onder dat balkon, kreeg ik de zenuwen en daarom besloot ik je achterna te gaan."

„Ik ben blij dat je dat gedaan hebt. Het zou er lelijk uit gezien hebben als je beneden was blijven wachten. Toen ik eenmaal in het kasteel was, ben ik eerst de trap afgedaald. Juist toen ik bij mezelf stond te overleggen wat ik verder moest doen, hoorde ik iemand aankomen. Ik besloot me onder de trap te verbergen. Vanonder de trap kon je via een paar treden in de kelder komen. Ik sloop naar beneden en toen moet ik ergens mijn hoofd tegen gestoten hebben. In elk geval ben ik buiten bewustzijn geraakt. Het volgende dat ik me herinner was die geweldige dreun in de hal. Dat was jij, hangend aan die kristallen kroon. Ik was net bezig om weer bij te komen."

„Ja," mompelde Lindsay, „die klap dat was de kroon. Ik zal dat ding mijn leven lang niet meer vergeten. Het heeft mijn leven gered." Vlug vertelde hij wat hem was overkomen en ondanks zijn pijn kon James een grijns niet onderdrukken. „Je maakt me jaloers," zei hij berouwvol en met zijn hoofd in zijn handen. „Het was de bedoeling dat ik dat allemaal zou beleven. Jij zou alleen maar de wacht houden. Maar in plaats daarvan ben jij de enige die er iets van terechtgebracht heeft, terwijl ik de zaak alleen maar in het honderd heb laten lopen."

„Maar vraag me niet wat het me heeft gekost," mompelde Lindsay, terwijl hij tussen de struiken door keek om de omgeving in de gaten te houden. „Als je het mij vraagt heb ik minstens twee gekneusde ribben."

„Maak je geen zorg, we zullen ze op mijn kosten laten opknappen," antwoordde James droog.

. . . en het tweetal met donderend lawaai over de treden naar beneden rolde.

„Die gruwelijke Clopotte. Hij kneep me bijna tot moes. Ik hoop dat ik nooit meer in zijn handen val."

„Maar die oude man met wie je sprak," zei James nadenkend. Hij begon langzaam maar zeker weer fris te worden. „Zei je niet dat het de man van die huishoudster was?"

„Ja, ze was helemaal van streek. Die oude man was wat je noemt niet goed snik. Hij sloeg alsmaar wartaal uit. Wat zei hij ook weer? O ja. Het beest houdt de wacht. Vergeet het niet, het beest houdt de wacht." Plotseling zweeg Lindsay. „Kijk uit. Er komt iemand deze kant uit. Als ze ons maar niet gehoord hebben. In elk geval moeten we er nu vandoor."

„Het zal geen makkelijke terugtocht worden," fluisterde James, terwijl ze door de bosjes slopen. We kunnen het beste in de richting van de portierswoning lopen. En dan moeten we maar hopen dat er niemand woont. Op de kaart liep er een pad dwars door het bos naar de achterkant van het kasteel."

„Ja," zei Lindsay zacht. „Had die oude vrouw met die koeien het niet over een weg door de bossen, die ze hadden afgesloten? Die moeten we maar nemen en daarna vinden we de Jaguar wel weer. . ."

Maar het was makkelijker gezegd dan gedaan. Misschien waren ze allebei nog niet helemaal over de opwinding van het laatste uur heen. In elk geval voelden James en Lindsay zich moe en uitgeput. Op zoek naar een pad dat hen in de goede richting zou voeren, raakten ze verdwaald.

De lucht was nu weer zwaar bewolkt en terwijl ze zich een weg baanden door dicht en doornig struikgewas, haalden ze herhaaldelijk hun handen open. Ze klommen over een ijzeren hek en rustten even uit op een omgevallen, halfvermolmde boomstam.

Lindsay zuchtte en zei: „Entin, je hoeft je geen zorgen te maken over wat je straks in je krant moet schrijven. Stof genoeg."

„James Steel brengt een bezoek aan het oude Frankrijk — iets in die geest, hè?" Langzaam maar zeker begon James zich weer de oude te voelen.

Het duurde meer dan een uur voor ze de wagen hadden bereikt. Geen van beiden voelde er iets voor deze nacht nog een poging te wagen om de raadsels van Chasseloup te ontsluieren. Lindsay was er zelfs tamelijk zeker van, dat hij er in de toekomst ook niets meer voor zou voelen. Met een diepe zucht van verlichting liet hij zich op de zitplaats naast die van de bestuurder neervallen. „Ben je in staat om te rijden?" vroeg hij aan James.

„O, jawel. Ik heb het gevoel of mijn hoofd met een zware hamer is bewerkt, maar verder voel ik me weer prima."

Ze reden het bospad af en een tijdlang liet James alleen de kleine lichten branden; misschien hadden ze hun achtervolgers niet van zich afgeschud. Het rustige, maar krachtige geluid van de motor klonk hun als muziek in de oren.

„Nou," zei Lindsay, terwijl hij voorzichtig de plekken geronnen bloed op zijn gezicht betastte, „als we straks weer zonder benzine zitten, weten we dat we bij Jean-Louis Goujon altijd..."

„Wees maar niet bang," zei James, „dat overkomt me niet weer, al zou zo'n bord soep van mevrouw Goujon wel goed smaken. Zelfs zonder uien."

Hij draaide de grote lichten aan. De beide sterke lichtbundels priemden in de duisternis. Lindsay had de grootste moeite om zijn ogen open te houden. De vermoeidheid scheen hem te overvallen. Maar toen ze een paar kilometer gereden hadden, voelde hij opeens een vreemde, slingerende beweging. De Jaguar begon gevaarlijke schuivers te maken. Hij schoot met een ruk overeind en wierp een onderzoekende blik op James. Was er toch iets ernstigs met zijn neef? „Voel je je wel goed, James? Of zal ik het stuur overnemen?"

„Het is niet mijn schuld dat we zo slingeren," zei James gespannen, „het is de wagen. Er is iets niet in orde."

Ze reden ongeveer tachtig kilometer, zodat ze nog flink wat vaart behielden toen James begon af te remmen. Plotseling zagen ze voor hen op het pad een voorwerp wegrollen. Het bleek een van de wielen te zijn. Op hetzelfde ogenblik maakte de wagen een geweldige schuiver naar links. James worstelde met het stuurwiel, maar het leek of de wagen dol was geworden en hij kreeg hem niet onder controle.

Met een hevige schok reden ze van de weg af. Instinctief sloeg Lindsay zijn handen voor zijn gezicht. Het volgende ogenblik raakte de ene kant van de wagen een boom, terwijl het wiel dat van de wagen was afgelopen in een greppel verdween. Terwijl James versuft in de tot stilstand gekomen wagen hing, hoorde hij als in een droom de woorden van Jacques Laniel: „Kijk uit wat je doet. Er zijn mensen, die er niet tegen opzien om degenen die zich te veel met hun zaken bemoeien, uit de weg te ruimen. . ."

„Ik kan wel op mezelf passen," had hij geantwoord. Maar kon hij dat inderdaad wel, vroeg hij zich nu af.

Een hele tijd bleven hij en Lindsay doodstil zitten. Ze waren beiden totaal versuft. Na hun opwindende belevenissen op Chasseloup en hun ontsnapping op het nippertje was dit plotselinge ongeluk meer dan hun zenuwen konden verdragen. Het duurde een hele tijd voor er iets tot hen door begon te dringen.

De koplampen schenen nog steeds scheef het bos in en langzaam drong het tot James door, dat de beide lichtbundels een prachtige schietschijf vormden. Het enige dat hij nu duidelijk hoorde was een zacht gedruppel. Drup, drup, drup.

Hij merkte dat de wagen zich langzaam vulde met de stank van benzine. En ineens trok de versuffing uit zijn hoofd weg. Hij sprong struikelend uit de wagen en riep: „De tank. De benzinetank is lek."

Samen bogen ze zich over de motorkap. De lucht van benzine werd sterker en onder de wagen breidde een klein plasje zich snel uit. De wagen helde sterk over naar de kant waar de as op de grond rustte.

Terwijl ze toekeken, merkten ze dat het gedruppel plotseling had opgehouden. „Leeg," stelde Lindsay vast. Hij draaide de dop van de benzinetank los en wierp er een blik in. „Maar er zit nog benzine in," zei hij verbaasd. „Misschien is alleen de bovenkant van de tank geraakt."

James opende de bagageruimte en daar stonk het nog sterker naar benzine. „Dit is de schuldige," zei hij, terwijl hij er het ingedeukte blik uit haalde, dat hij bij de garage in Plélan had gekocht. „Kijk maar, hier in de bodem zit een scheur. Het was de benzine in de kofferruimte, die we hoorden druppelen. Wat een stank."

Maar al was de benzinetank zelf nog onbeschadigd, het hielp hen niet veel verder. Ze liepen om de wagen heen om de schade op te nemen. Daarna probeerden ze het afgelopen wiel te vinden, maar het was en bleef spoorloos.

„Het zal wel het bos in gerold zijn," meende Lindsay. „Je zou anders niet geloven, dat zo'n groot ding zo maar spoorloos kan verdwijnen."

Wordt vervolgd

„Kijk uit, er komt iemand deze kant uit."

Plotseling zagen ze voor hen op het pad een voorwerp wegrollen.

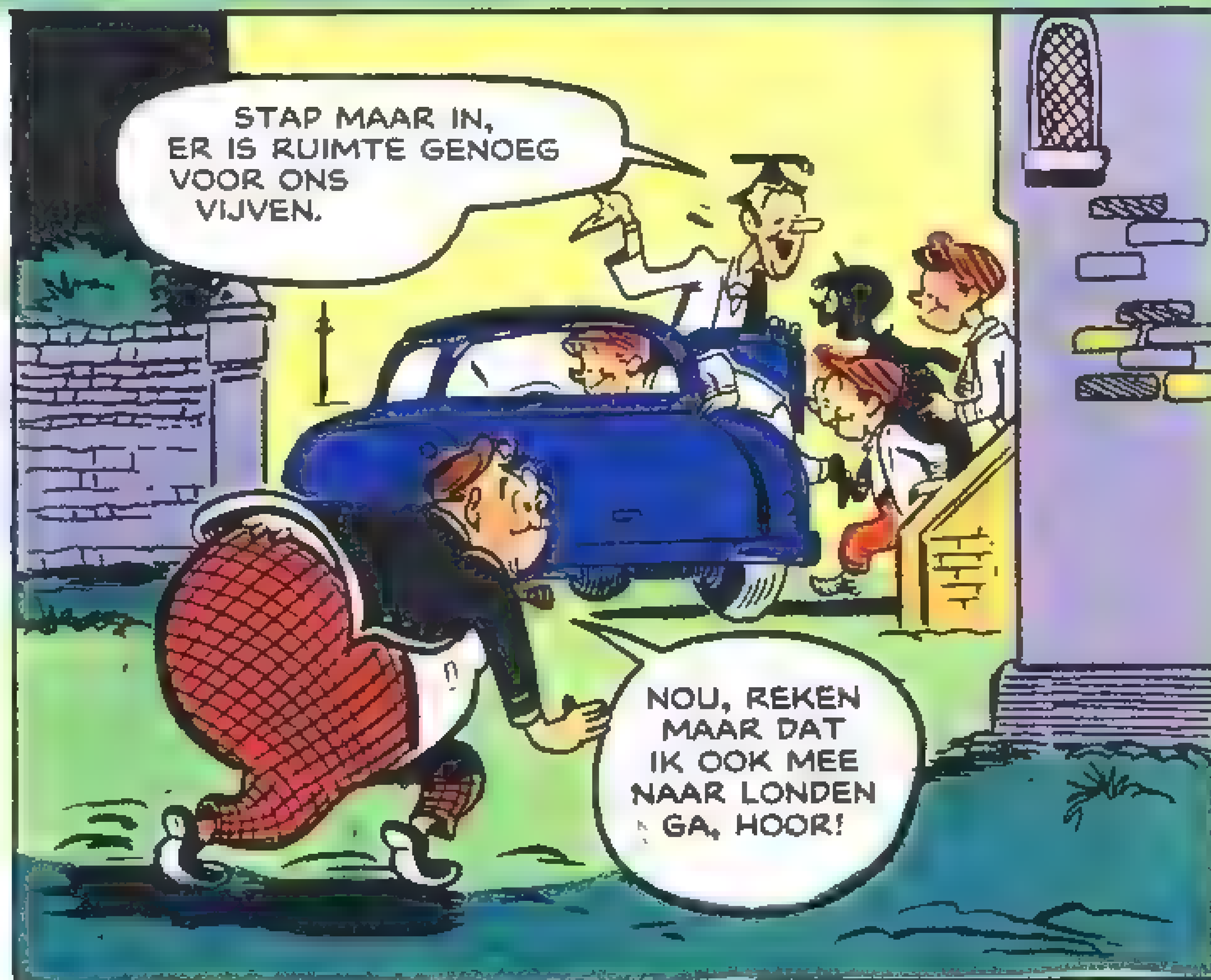

BILLIE TURF

Het dikste
ter wereld

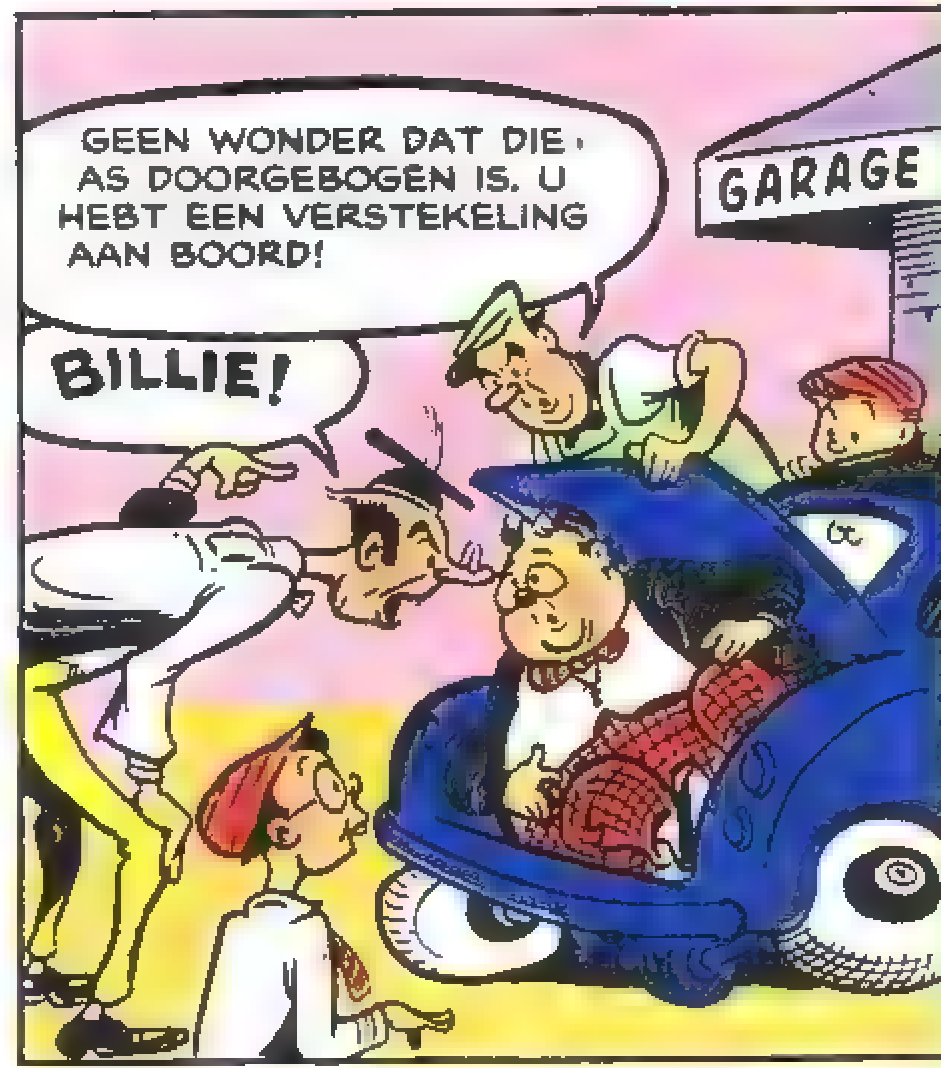

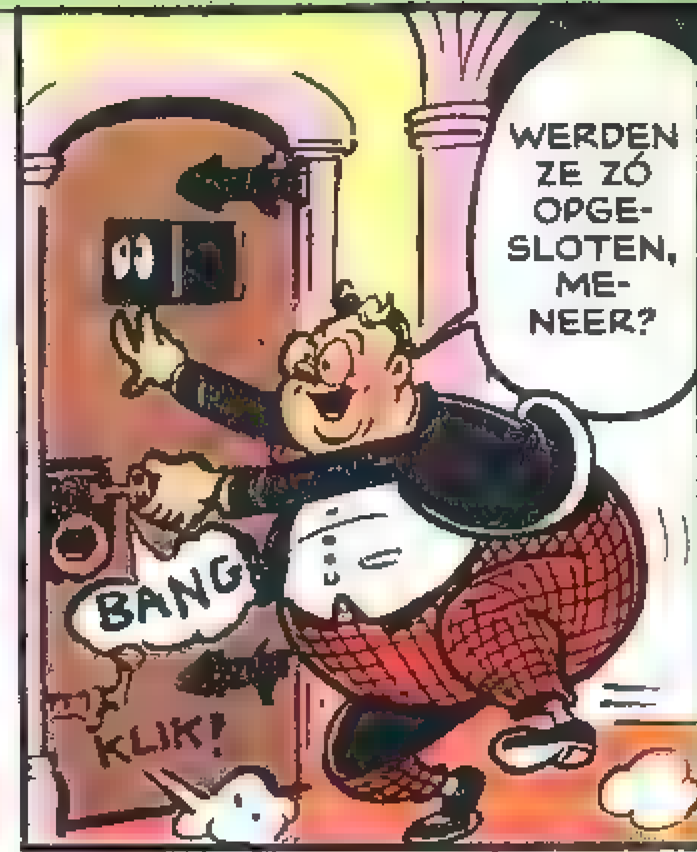
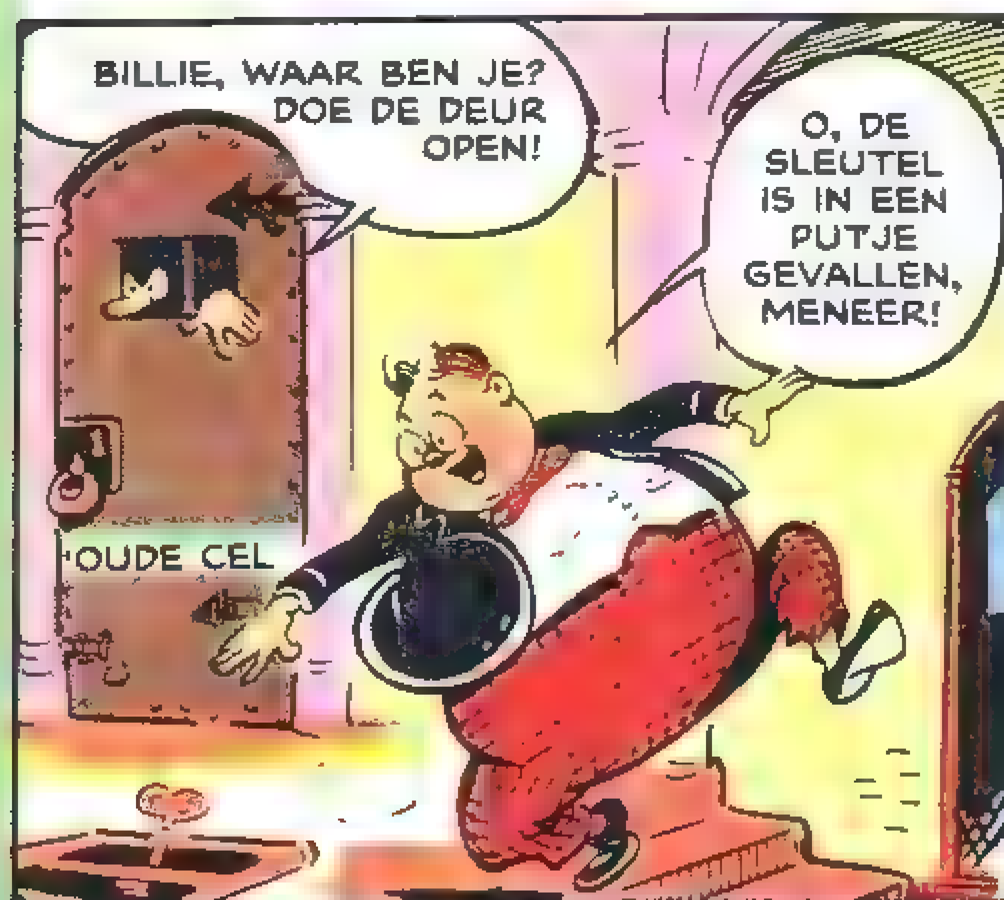

TERWIJL DE ANDEREN NU EEN BOTERHAM ETEN, GAAN WIJ DE TOWER BEZICHTIGEN.
IK WIL OOK EEN BOTERHAM!

KIJK, HIER IS EEN OUDE CEL, WAARIN DE GEVANGENEN WERDEN OPGESLOTEN.
DIE LUI ZULLEN OOK WEL HONGER GEHAD HEBBEN!

WERDEN ZE ZÓ OPGESLOTEN, MENEER?
BANG
KLIK!

BILLIE, WAAR BEN JE? DOE DE DEUR OPEN!
O, DE SLEUTEL IS IN EEN PUTJE GEVALLEN, MENEER!
OUDE CEL

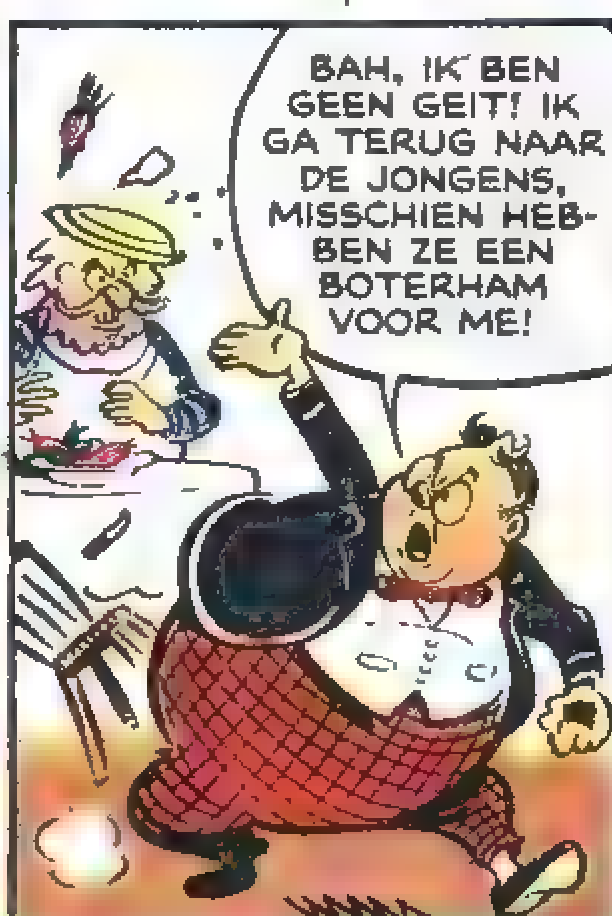
IK ZAL DE WACHTERS GAAN VRAGEN OF ZE EEN RESERVESLEUTEL HEBBEN.
IK HOOP MAAR VAN NIET!

O, DAAR HEB JE EEN BEWAKER. IK GA HEM VRAGEN OF IK HIER ERGENS IETS KAN ETEN!
WACHTLOKAAL

KAN IK HIER ERGENS IETS TE ETEN KRIJGEN, MENEER?
AAN DE OVERKANT VAN DE RIVIER, JONGEMAN. KOM MAAR MEE, IK GA ER ZELF OOK HEEN!

TOWERBRUG
HIERHEEN, VRIEND!
IK HOOP DAT ZE DAAR IETS STEVIGS VOOR ME HEBBEN, WANT IK RAMMEL!
TRANSPORTEN

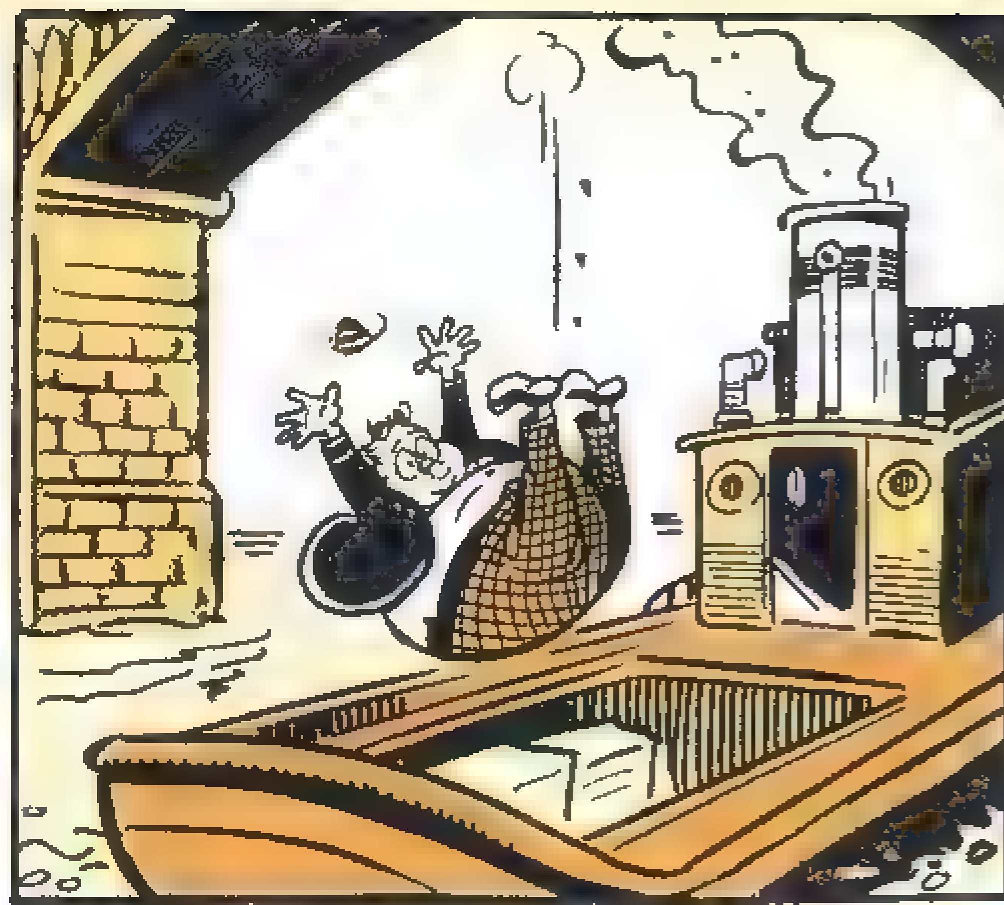
KIJK, HIER IS HET. ÉÉN PORTIE VOOR MIJ, JUFFROUW!
VOOR MIJ EEN DUBBELE PORTIE!
MENU HEDEN

WAT BETEKENT DIT ALLEMAAL? WORTELS, SLA, BONEN...
DAT IS TOCH LEKKER? DIT IS EEN VEGETARIËRS-RESTAURANT. IK EET HIER ALTIJD!
VEGETARISCH RESTAURANT MENU

BAH, IK BEN GEEN GEIT! IK GA TERUG NAAR DE JONGENS, MISSCHIEN HEBBEN ZE EEN BOTERHAM VOOR ME!

HEE, STOP! HET LICHT STAAT OP ROOD! DAT BETEKENT GEVAAR!
ALS IK NIET GAUW BIJ DE JONGENS BEN BETEKENT DAT DAT DE BOTERHAMMEN OP ZIJN!
STOPPEN BIJ ROOD LICHT
TOWERBRUG

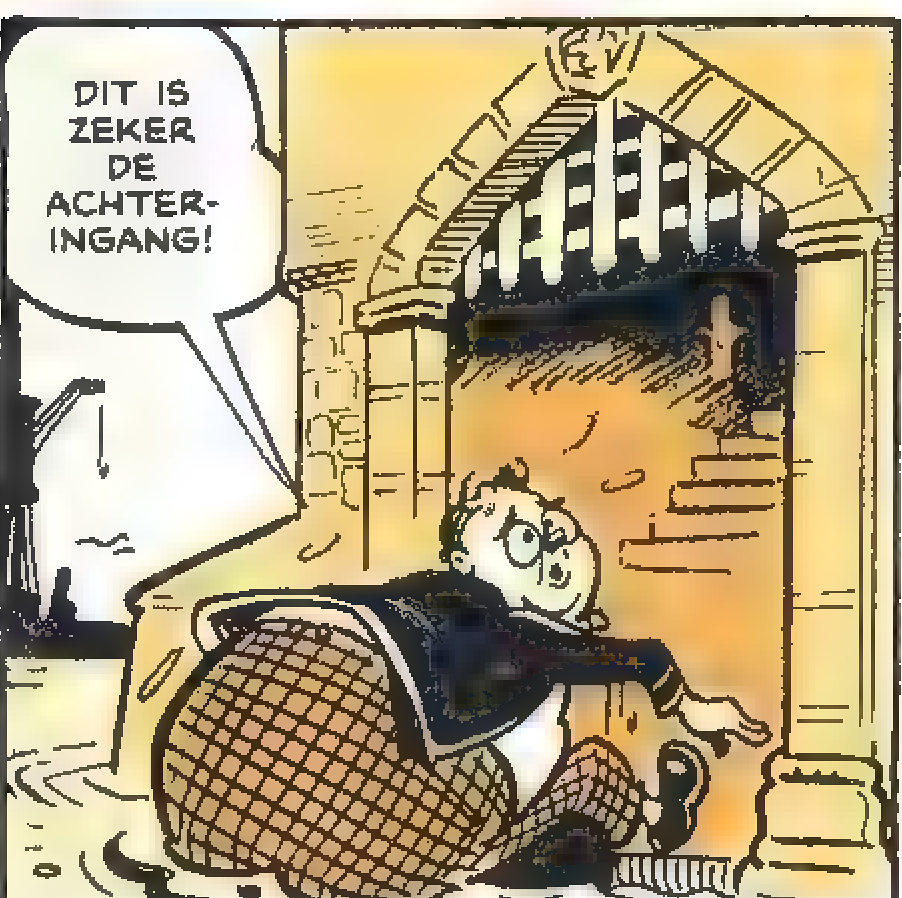

INTUSSEN, IN EEN ZAAL ERBOVEN...

MAAR EVEN LATER...

WAAR BEN IK?

EEN BANDIET DIE DE JUWELEN WIL STELEN!

DAT IS BILLIE!

HOE BEN JIJ ERIN GEKOMEN, BOEF?

DOOR EEN GAT IN DE VLOER!

IK BEN GEEN BANDIET! IK BEN EEN SCHOOLJONGEN! IK HEB ONZE LERAAR OPGESLOTEN TOEN...

DOE DE DEUR OPEN. IK ZAL HEM ONDER HANDEN NEMEN!

DIE JONGEN IS DOOR DE VLOER GEKOMEN. DOORZOEK DE KELDER, MANNEN!

OP DIT BLOK WERDEN VROEGER MENSEN GESTRAFT. GA EROP LIGGEN, DAN ZULLEN WE HET NOG EENS GEBRUIKEN!

HET BLOK

STOP! DIE JONGEN IS ONSCHULDIG! WE HEBBEN TWEE BANDIETEN IN DE KELDER GEVONDEN, DIE DE KROONJUWELEN WILDEN STELEN!

IS HET ECHT WAAR?

JONGEMAN, JE BENT EEN HELD!

JA, DAT HEB IK ALTIJD AL GEZEGD!

MENU SPEK BIEFSTUK WORST PUDDING

Vragen staat vrij

Kamelen

Van een lezer in Amsterdam kregen we de vraag voorgelegd: Hoe speelt een kameel het klaar om lange tijd zonder water te kunnen leven? Hier is het antwoord.

Kamelen kunnen het in de woestijn twee tot drie weken zonder water uithouden. Vroeger dacht men dat dit dier zijn bult gebruikte als opslagplaats voor water, maar de geleerden zijn erachter gekomen dat die bult geen water bevat, maar een voorraad vet, die het dier gebruikt als hij het lange tijd zonder voedsel moet doen. Water slaat de kameel in zijn hele lichaam op, in zijn bloed, zijn huid, zijn spieren enzovoort. Naarmate hij dit water opgebruikt raakt zijn lichaam steeds meer uitgedroogd. Andere dieren zouden daar ziek van worden en uiteindelijk sterven, maar de kameel niet. Kamelen drinken ook nooit kleine beetjes tegelijk. Ze wachten met drinken tot ze als het ware helemaal uitgedroogd zijn. Dan pas slaan ze een nieuwe hoeveelheid water in. Dat het dan een enórme hoeveelheid is, die ze naar binnen werken, is duidelijk.

ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

Deze week hebben we twee lezers op onze lijst staan, die graag met andere verzamelaars willen ruilen. Het zijn:

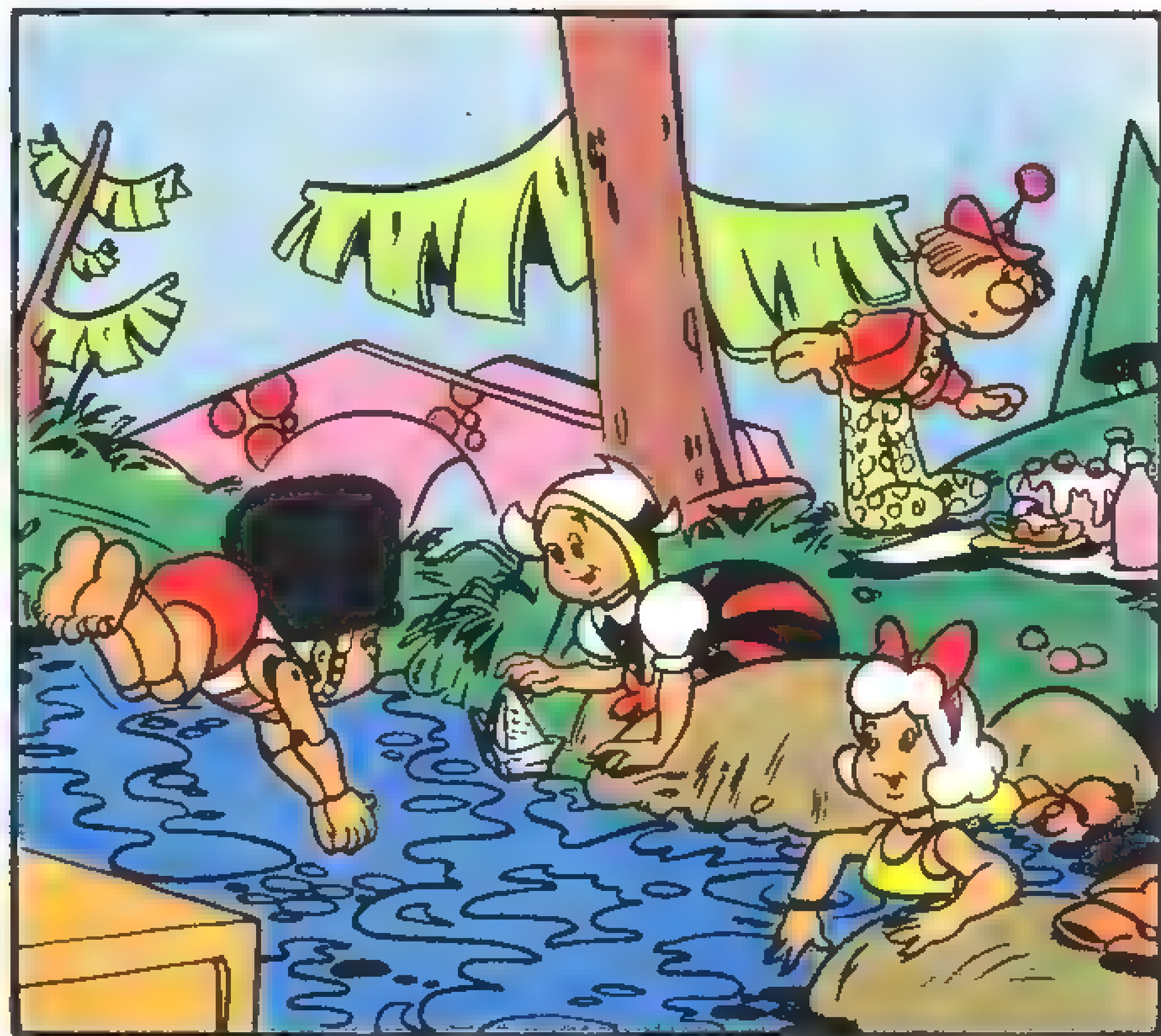
Esdra van Wageningen, Kloppenburgstraat 16, Emmeloord (N.O.P.). Esdra spaart speldjes, suikerzakjes, sigarebandjes en munten. Wie wil met hem (Esdra is een jongen) ruilen?

Gert de Back, Kloppenburgstraat 6, Emmeloord (N.O.P.) spaart speldjes en postzegels. Ook hij vraagt ruiladressen.

SPELEND

Zoals jullie weten houdt Willie Stropop van niets zoveel als van een lekker mals bosje stro. Hij eet stro bij zijn ontbijt, bij zijn middag- en bij zijn avondmaal. Op een morgen kwamen Tommie, Dollie en Botermina langs zijn huisje. ,,We gaan picknicken," riep Botermina. ,,Ga je ook mee?"

Daar voelde Willie wel iets voor. Ze hebben vast lekker stro voor mij bij zich, dacht hij. Met zijn allen gingen ze naar een leuk plekje in het bos en ze hadden er veel plezier. Maar toen Willie op een gegeven ogenblik eens keek óf ze eigenlijk wel eten voor hem bij zich hadden, schrok hij.

In de picknickmand zaten taartjes, koekjes, flessen limonade en nog veel meer lekkers, maar er was geen stro. Willie was teleurgesteld. ,,Hoe kunnen ze me nu uitnodigen en dan vergeten stro mee te nemen?" bromde hij. En nóg eens doorzocht hij de mand of er werkelijk helemaal geen strootje in zat.

En toen had Willie geluk. Op de bodem van de mand vond hij iets. ,,Ze hebben toch aan me gedacht," lachte hij. En omdat hij flinke honger had, zette hij het pakje met strootjes meteen aan zijn mond. Op dat ogenblik kwamen Tommie, Dollie en Botermina aanlopen en ze keken alle drie erg boos.

SPEELGOED

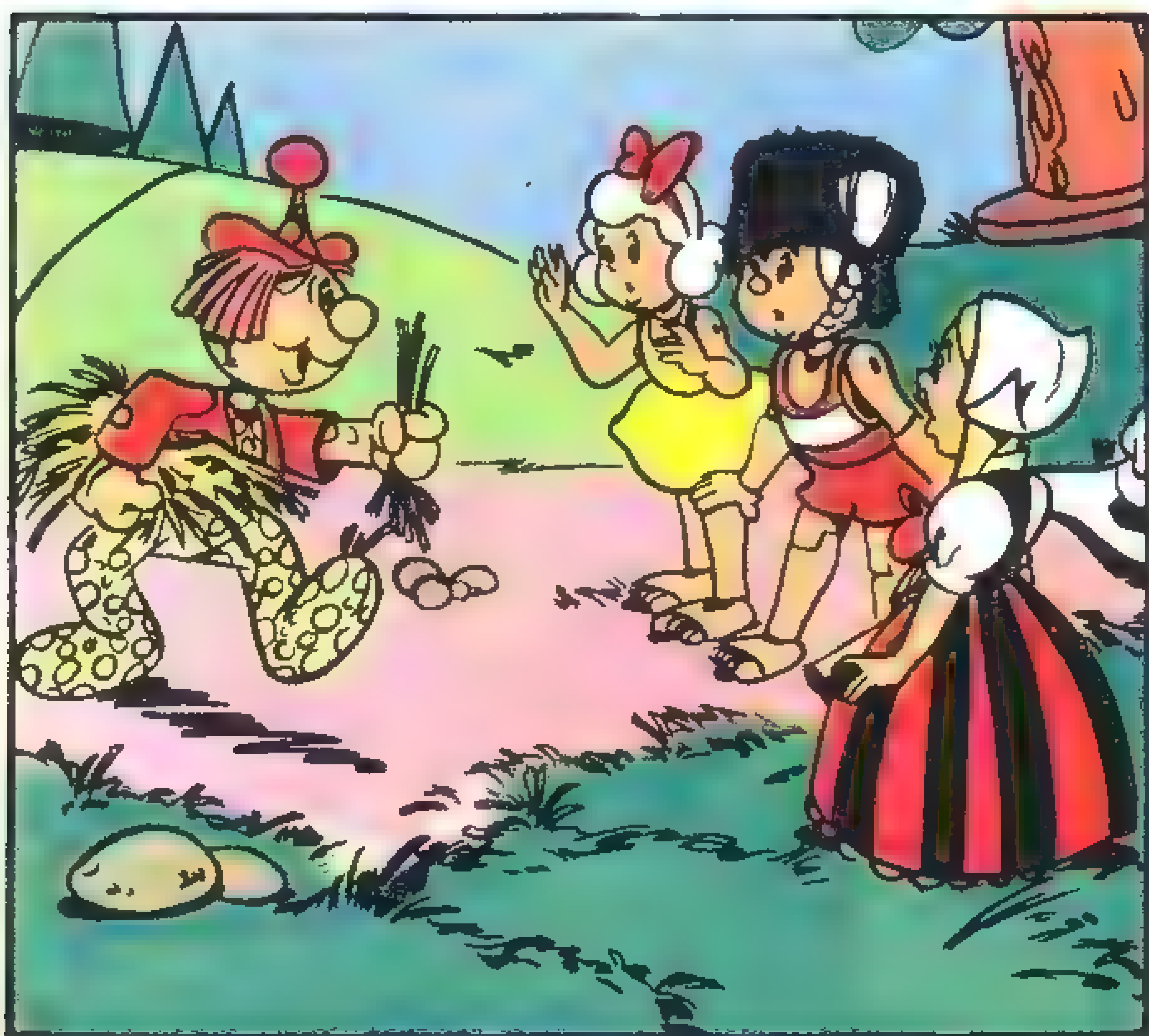

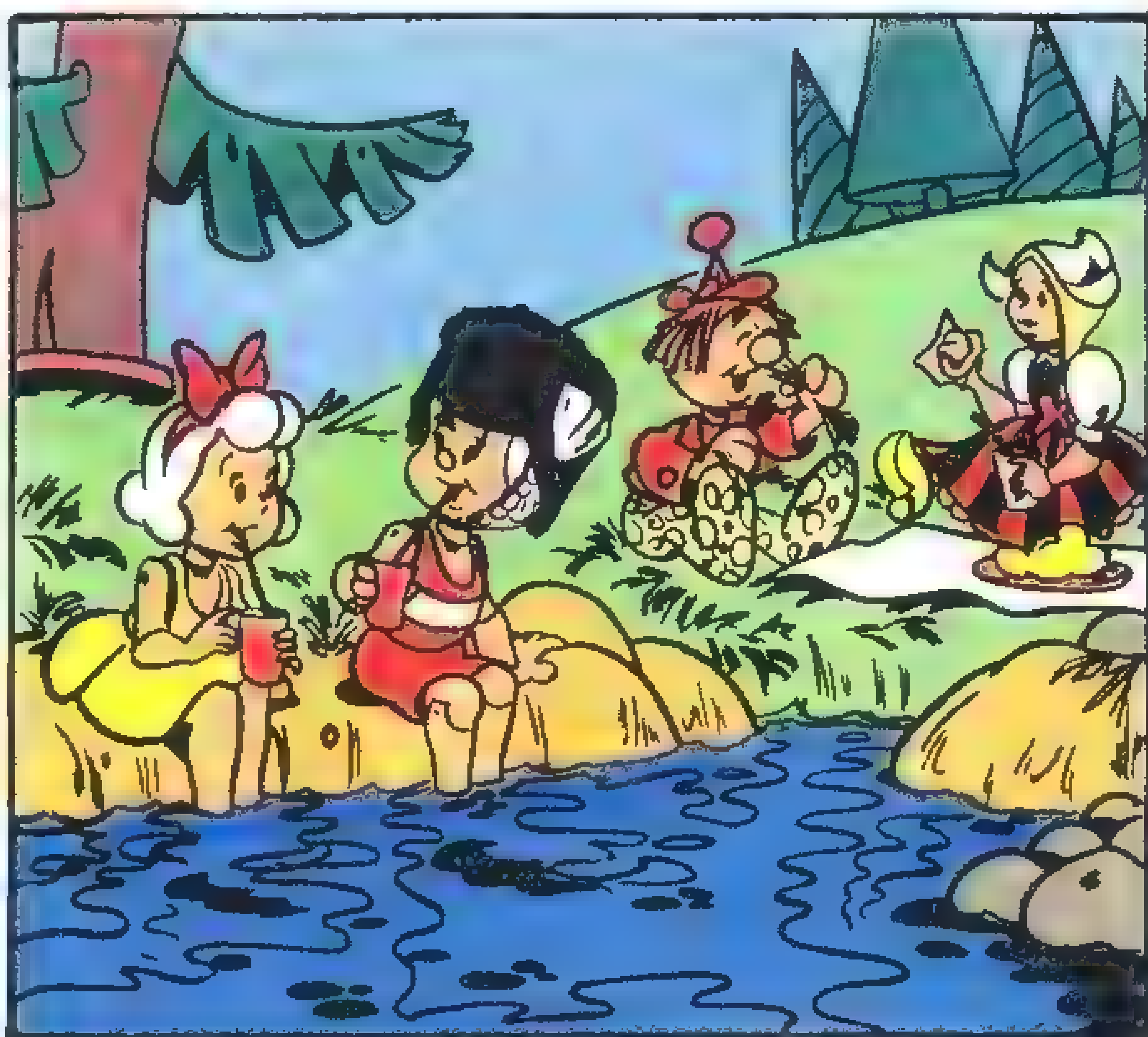
„Blijf van die rietjes af," riep Dollie. „Daar moeten we limonade mee drinken!" Maar het was al te laat. Willie had ze net allemaal opgegeten en keek de anderen verbaasd aan. „O," zei hij, „ik dacht dat jullie ze speciaal voor mij hadden meegenomen!" Op dat ogenblik reed een vrachtauto voorbij.

De auto vervoerde een lading stro en toen Willie zag dat de wind allemaal strootjes van de wagen afblies, kreeg hij opeens een idee. „Ik ben zo terug," riep hij tegen de anderen en vlug rende hij naar de weg. Daar aangekomen begon hij de strootjes op te rapen die van de auto gevallen waren.

Toen Willie even later bij de anderen terugkwam, had hij een hele bos stro onder zijn arm. „Kijk," zei hij, „hier heb ik een stuk of wat mooie rechte strootjes; die kunnen jullie als rietjes gebruiken. En de rest eet ik lekker op. Een goed idee van me, hè?" Dat moesten de anderen toegeven.

„Eigenlijk was het allemaal ook een beetje onze schuld," zei Tommie. „Wij hadden vergeten om stro voor jou mee te nemen." Ze gingen bij een beekje zitten smullen. „Ik ben blij dat jullie me uitgenodigd hebben!" zei Willie. „En wij zijn blij dat je meegegaan bent!" lachte Botermino

Sporen in de sneeuw

door Russell Gordon Carter

Elly Adams legde de ski die ze bezig was schoon te maken, neer en keek door het keukenraam naar het bruine dier, dat in het schemerlicht van de vallende avond langzaam tegen de met sneeuw bedekte helling omhoogsukkelde. Haar broer Jack, half verborgen achter de opengevouwen krant, las juist iets voor over een treinontsporing — de tweede in korte tijd — in de buurt van het White-Riverstation. Maar Elly luisterde maar met een half oor; opeens uitte ze een kreet van schrik en holde naar de deur.

„Hela, wat is er aan de hand?" vroeg Jack verbaasd.

„Rowdy komt eraan," riep Elly over haar schouder. „Ik geloof dat hij gewond is."

Ze rende de hond — een airedale — tegemoet. Het dier kroop naar haar toe; zijn kop en zijn staart hingen naar beneden, zijn flanken en snuit waren bespat met bloed. Even later knielde het meisje naast hem neer en onderzocht zijn verwondingen. „Waar ben je geweest, Rowdy? En wat is er gebeurd?"

Rowdy liet zijn staart een paar keer kwispelend op en neer gaan en keek haar met een trieste uitdrukking in zijn ogen aan.

Elly droeg het gewonde dier naar de keuken en vertelde haar broer wat er met Rowdy aan de hand was.

„Hij heeft gevochten," zei Jack. „Daar hoef je niet aan te twijfelen. Vanmiddag zag ik hem samen met de hond van meneer Merrick in de richting van de Kartelberg gaan. Waarschijnlijk hebben ze een konijn gevangen en hebben ze daar toen herrie over gekregen."

„O nee," zei Elly. In haar stem klonk een toon van protest. „Rowdy en Tony maken nooit ruzie en vechten nooit met elkaar."

„Daar ben ik nog niet zo zeker van."

„O jawel. Ik ken Rowdy."

„Luister, El, jij denkt dat Rowdy verschilt van andere honden, maar..."

De telefoon rinkelde en Jack liep naar de hal. Elly hoorde hem zeggen: „O, hallo, meneer Merrick. Wat... Wat zegt u?... U bedoelt dat onze hond de uwe heeft gedood?... *Gedood*, zegt u?"

Elly stond op en liep vlug naar de hal.

„Jack," zei ze met trillende stem, „waar heeft hij het over? Zegt hij dat Rowdy...?"

Jack reikte haar de hoorn aan. „Hier, dan kun je het zelf horen, Hij beweert dat Rowdy Tony zo heeft toegetakeld, dat deze eraan gestorven is."

Elly voelde haar handen beven, terwijl de woedende stem van meneer Merrick in haar oor dreunde, en ze stelde zich hem voor zoals hij er nu waarschijnlijk uit zag: een grote, zwaargebouwde man, zoals de meeste spoorwegmachinisten, in wiens doordringende, grijze ogen heftige woede flitste.

„Ik stond toevallig buiten toen ik die twee samen naar de Kartelberg zag gaan," schreeuwde hij. „Daar hebben ze samen gevochten en toen mijn hond terugkwam was hij nauwelijks in staat om zich voort te slepen. Het was afschuwelijk om aan te zien, dat kan ik je wel vertellen. En hij had juist de deur bereikt toen hij neerviel en stierf. Het was de aardigste hond die ik ooit heb gehad. Als ik had geweten dat dat ellendige mormel van jullie een moordenaar was..." Meneer Merrick brak zijn woorden af en een klik bewees dat hij de verbinding had verbroken.

De wangen van Elly waren vuurrood, terwijl ze de hoorn op het toestel hing. „Het is niet waar," zei ze. „Het is níét waar. Rowdy heeft Tony niet gedood. Ze vechten nooit."

Jack trok zijn schouders op. „Bewijs dat maar eens," zei hij droog.

Elly bracht Rowdy naar de schuur. Daarna ging ze een kom warm water en een oude handdoek halen. Rowdy probeerde haar hand te likken, maar hij was doodmoe en na een paar vergeefse pogingen bleef hij stil liggen, terwijl ze zijn wonden verzorgde. Het viel haar op dat die wonden er vreemd uit zagen: ze waren tamelijk diep en zaten dicht naast elkaar. Ze konden beslist niet van Tony's tanden afkomstig zijn. Elly staarde even in gedachten voor zich uit. „Ik begrijp wat er is gebeurd," zei ze tenslotte. „Rowdy en Tony zijn samen de bossen ingegaan en hebben daar een of ander wild dier ontmoet. Ze hebben ermee gevochten en Tony heeft de strijd met zijn leven moeten betalen." Maar welk dier uit de bossen kon het hebben gewonnen van een airedale en een ruwharige terriër? Een lynx misschien? Nee, die katachtige dieren leefden veel verder naar het westen en waren in deze streek van Canada uiterst zeldzaam. Een wilde marmot misschien? Ja, dat zou kunnen. Wilde marmotten hadden het soort tanden dat dergelijke wonden veroorzaakte.

Toen Elly in de keuken terugkwam, zat Jack weer de krant te lezen. „Ze vermoeden dat die ontsporing bij het White-Riverstation is veroorzaakt door iets dat op de rails is gelegd," zei hij. „Het is het tweede treinongeluk in twee weken. Het lijkt wel een wraakoefening of iets dergelijks. Ze denken dat de aanslagen zijn gepleegd door iemand, die iets tegen de spoorwegmaatschappij heeft. Misschien iemand die vroeger bij de maatschappij heeft gewerkt en ontslagen is. In ieder geval hebben een paar mensen een kerel gezien, gekleed in een bruine trui, die zich verdacht ophield in de buurt van de plaats waar de trein is ontspoord."

Maar Elly had geen belangstelling voor spoorwegongelukken. „Ik weet wie Tony heeft gedood," zei ze.

„Wie dan?" vroeg Jack met een toon van twijfel in zijn stem.

„Een wilde marmot."

„Hoe ben je op dat idee gekomen?"

Elly vertelde het hem.

„Het is mogelijk," gaf hij toe. „Maar kun je het bewijzen?"

„Ja," antwoordde ze. Haar stem klonk bijna uitdagend.

„Hoe dan?"

Maar ze gaf een ontwijkend antwoord. Het leek haar beter hem niet te vertellen wat haar plan was. Hun ouders waren op reis en Jack voelde zich nu natuurlijk verantwoordelijk voor zijn jongere zus. Hij zou haar plannen vast gevaarlijk en onbezonnen vinden.

Toen Elly de volgende morgen was opgestaan en voor het raam van haar slaapkamer stond, fronste ze haar wenkbrauwen. Tijdens de nacht was er een klein beetje sneeuw gevallen en er dwarrelden nog een paar vlokjes omlaag. Dat ziet er niet zo mooi uit, dacht ze. Ik ben bang dat er niets meer te zien is.

De vorige avond had ze het besluit genomen naar de Kartelberg te gaan en de plaats op te zoeken waar Rowdy en Tony met de marmot hadden gevochten. Als ze sporen van een marmot vond, vermengd met die van honden, zou haar theorie bewezen zijn. Dan kon ze naar meneer Merrick gaan en hem vertellen wat er precies gebeurd was. Maar na de sneeuwbui van de afgelopen nacht bestond het gevaar dat alle sporen waren uitgewist.

„Ga je vandaag skiën, El?" vroeg Jack aan het ontbijt.

„Misschien."

„Je treft prima weer," zei hij. „Waar skiet jouw club tegenwoordig, bij het Ravijn of op de Blauwe Heuvel?"

„Op de Blauwe Heuvel," zei ze zonder enthousiasme.

Jack lachte. „Kom, kom, niet zo somber. Er is helemaal geen reden om over Rowdy te tobben. Met hem is alles okee. Toen ik vanochtend beneden kwam, wilde hij al weer met me spelen. Hij is om zo te zeggen klaar om een volgend slachtoffer..."

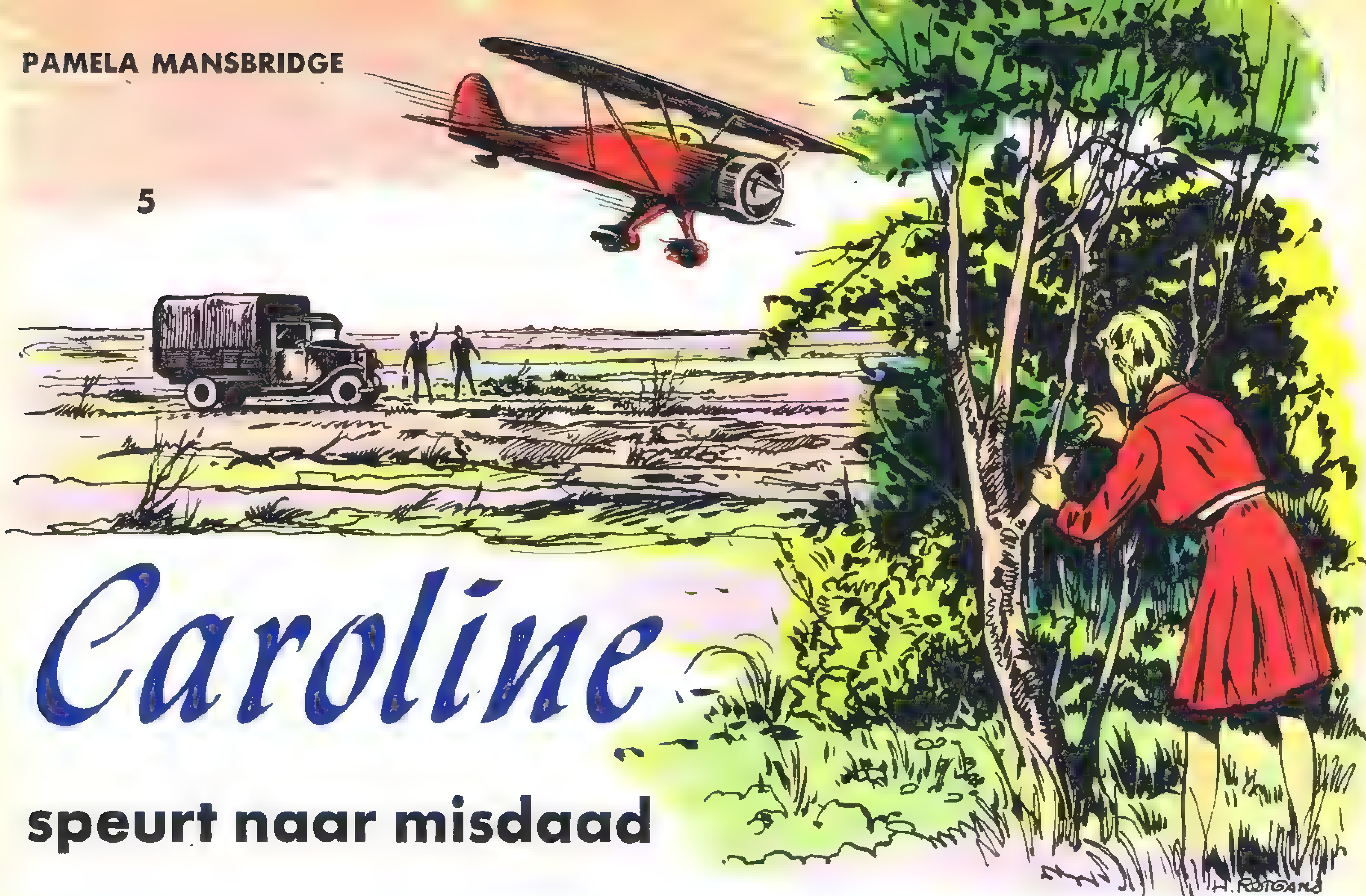
„Jack asjeblieft, zeg dat niet," riep Elly.

Haar broer keek berouwvol. „Het spijt me, El," zei hij. „Neem me niet kwalijk."

Na het ontbijt ging Elly naar de schuur om haar ski's te halen. Rowdy begroette haar op zijn bekende manier: zijn kop hield hij een beetje schuin en hij kwispelstaartte vrolijk. Zijn wonden bloedden niet meer, maar ze zagen er nog lelijk uit. Hij lichtte zijn kop op, keek haar aan en liet een kort geblaf horen. Ze wist wat hij daarmee bedoelde. Terwijl ze hem over de kop streek, zag ze een smal stukje donkere wol tussen zijn tanden zitten. Ze keek de schuur rond, maar kon nergens iets ontdekken waarop hij kon hebben gekauwd. Zonder er verder over na te denken pakte ze haar ski's, die tegen de wand van de schuur stonden. De hond blafte vrolijk. „Nee, Rowdy," zei ze, „je blijft vandaag thuis."

Terwijl ze over de drempel stapte, ging de hond op de grond liggen met zijn kop op zijn voorpoten. Hij scheen zich in zijn lot te hebben geschikt.

Vervolg op bladzij 26

PAMELA MANSBRIDGE

5

Caroline speurt naar misdaad

KORTE INHOUD: *Jane, Derek en Robin Lester willen van hun gespaarde geld in een naburige stad een verjaarscadeau gaan kopen voor hun moeder. Helaas kunnen Jane en Derek niet mee en dus gaat Robin alleen. In een kleine juwelierszaak koopt hij een broche, die de kinderen de volgende dag aan hun moeder cadeau geven. Twee weken later gaat mevrouw Lester met Robin naar een fancy-fair in Charringford. Daar beweert een dame, lady Sudderley, dat de broche die mevrouw Lester draagt haar eigendom is; ze zou hem verloren hebben. Samen met haar rijden Robin en zijn moeder naar de winkel, waar Robin de broche gekocht heeft.*

Ze liep door en zei met een stem, die veel luider klonk dan nodig was, tot haar vriendin:

,,Dat ventje, Mary, is er met een van mijn mooiste prijzen vandoor gegaan."

,,Waar heeft die dame het over?" informeerde mevrouw Lester, terwijl ze de vrouw een ogenblik geërgerd nakeek en haar ogen daarna op Robin richtte.

,,Ik heb een sigaretteaansteker in haar werptent gewonnen en ze vond het ongepast dat ik die ook meenam. Maar dat heb ik gedaan, omdat ik hem aan pappa wil geven," antwoordde Robin.

Zijn moeder zei slechts ,,O," maar lady Sudderley keek hem met een zonderlinge blik aan.

Zij hadden thans een grote, luxueuze auto bereikt, die de wagen van lady Sudderley bleek te zijn. Een geüniformeerde chauffeur, die achter het stuur zat en een krant las, legde het blad neer zodra hij de kleine groep zag naderen, stapte uit en opende het achterportier.

,,Mayford, de Hogeweg, Jacobs," zei lady Sudderley tot de chauffeur. Ze stapte in en nodigde mevrouw Lester en Robin uit eveneens plaats te nemen. ,,Dit betreurenswaardige geval spijt mij heel erg, mevrouw... eh... Lester," vervolgde ze, terwijl de auto langzaam over het veld naar de weg reed.

,,Het is een zeer ongelukkige samenloop van omstandigheden, maar zulke dingen kunnen gebeuren. Ik veronderstel dat mijn broche door de vinder aan die juwelier is verkocht. Het komt me echter onbegrijpelijk voor dat hij haar niet heeft herkend. Want onmiddellijk na het verlies heb ik de politie gewaarschuwd en er een beschrijving van gegeven. Hoeveel zei uw zoontje dat hij ervoor heeft betaald?"

,,Drie pond, vijf shilling," antwoordde Robin.

Lady Sudderley schudde ongelovig het hoofd.

,,Drie pond, vijf shilling! Voor mijn broche!... Belachelijk. Het is me werkelijk een raadsel. Natuurlijk zal ik je dat bedrag terugbetalen, zodat je een ander geschenk voor je moeder kunt kopen."

Ze zweeg verder en de auto reed zo vlug, dat de rit naar Mayford slechts enige minuten leek te duren. De chauffeur had gevraagd waar hij moest stoppen en Robin had hem de naam van de winkel en van de straat opgegeven. De auto stopte voor de kleine, onooglijke juwelierszaak en de passagiers stapten uit. Lady Sudderley gaf de chauffeur opdracht door te rijden naar het plein aan de andere zijde van de Kapelstraat en daar te wachten, omdat parkeren in de nauwe straat was verboden; daarna duwde ze de deur van de winkel open en trad binnen, gevolgd door Robin en zijn moeder.

Er was niemand te zien, maar een moment later verscheen meneer Smith uit een vertrek aan de achterzijde en liep haastig achter de toonbank.

,,Goedemiddag, mevrouw. Waarmee kan ik u van dienst zijn?"

Zijn toon was zeer verschillend van die, waarop hij tegen Robin had gesproken;

hij sprak overdreven beleefd en wekte de indruk dat hij graag elk artikel in zijn zaak te voorschijn zou hebben gehaald om het door zo'n elegante klant te laten keuren.

Lady Sudderley verspilde geen woorden. Ze wees op Robin en zei: ,,Ik heb van deze jongen vernomen dat u hem veertien dagen geleden een broche hebt verkocht voor drie pond, vijf shilling. Herinnert u zich dat?"

De man keek Robin enige ogenblikken zwijgend aan; dan verscheen een frons op zijn voorhoofd, hij richtte zijn ogen weer op lady Sudderley en schudde het hoofd.

,,Een broche, zegt u? Drie pond, vijf shilling? Verkocht aan dit ventje? Nee."

,,Maar dat móét u zich herinneren!" protesteerde Robin verbijsterd. ,,Het is pas twee weken geleden. Ik kwam vijf minuten over zes binnen en u zei dat de zaak om zes uur werd gesloten, maar tenslotte liet u me een blad met sieraden zien en toen ik daar geen keus uit kon maken, haalde u de broche te voorschijn en ik kocht die voor drie pond, vijf shilling. Dat kunt u toch niet vergeten zijn!"

Meneer Smith staarde hem een beetje achterdochtig aan.

,,Best mogelijk dat ik twee weken geleden een broche heb verkocht — dat kan ik zo op slag niet met stelligheid zeggen — want ik verkoop heel wat van dat soort artikelen. Maar één ding weet ik zeker, en dat is dat ik jou nooit eerder in deze winkel heb gezien, kereltje."

Wanneer Robin later aan de scène in de winkel dacht, was hij overtuigd dat de stilte, die op de verklaring van de juwelier volgde, het afschuwelijkste moment van zijn leven was. De man, lady Sudderley en zijn moeder staarden hem zwijgend aan.

Het duurde enige momenten vóór hij zich voldoende van de schok had hersteld om te kunnen uitroepen:

,,Maar u hebt me gezien! Ik ben hier geweest, dus natuurlijk hebt u me gezien. Dat móét u nog weten!"

De winkelier schonk geen aandacht meer aan Robin en richtte zich tot lady Sudderley.

,,Wat voor broche zou het moeten zijn, mevrouw? Als u haar beschrijft, kan ik me misschien iets herinneren."

Mevrouw Lester droeg het sieraad nog op haar manteltje; ze maakte het los en overhandigde het aan lady Sudderley, die het de man voorhield. Meneer Smith nam het van haar over en bekeek het nauwkeurig

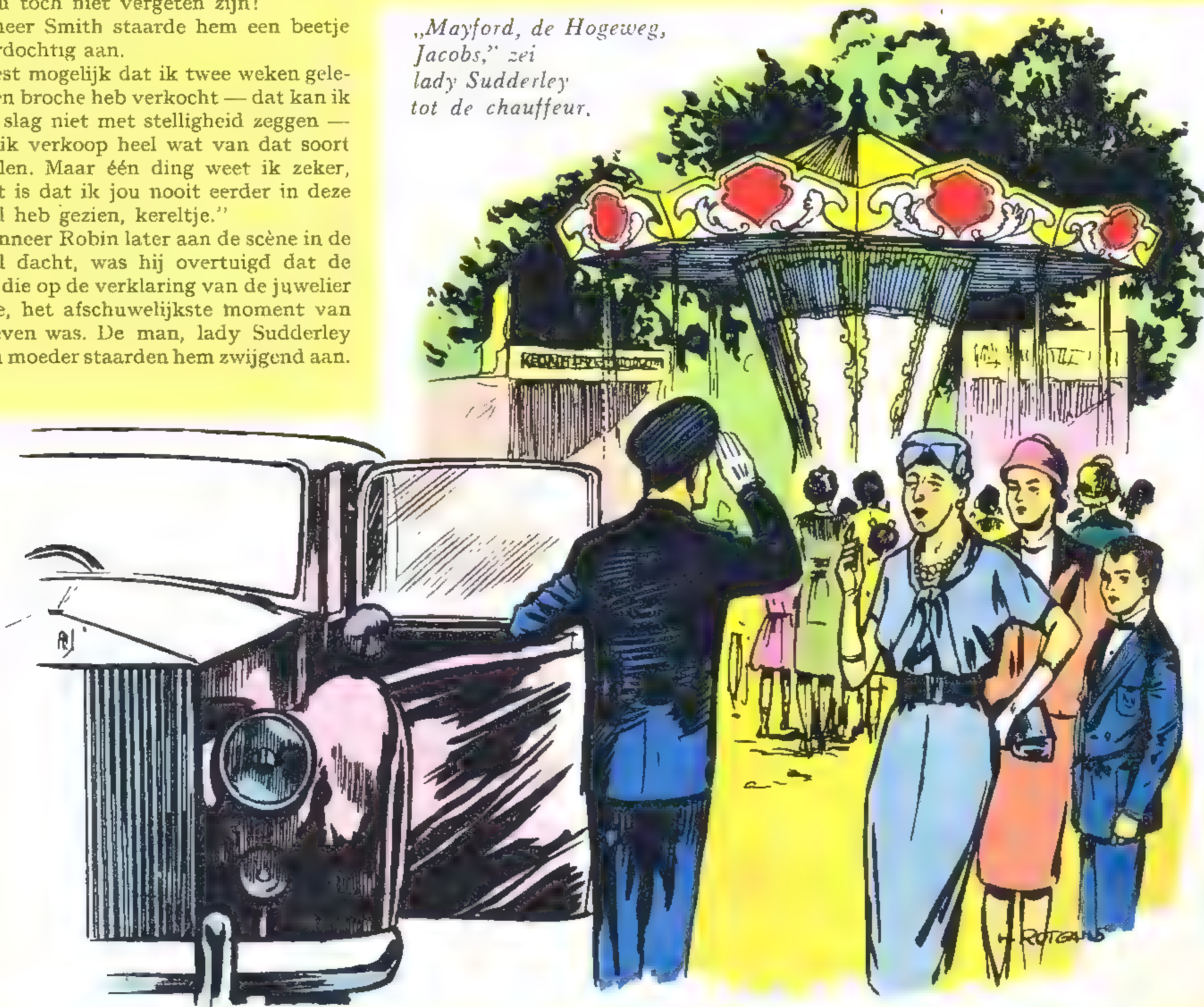
,,Bijzonder mooi stukje werk, mevrouw," zei hij eindelijk en gaf het haar weer terug. ,,Maar ik zie het nu voor het eerst. Ik schat de waarde op ongeveer veertig pond. En ik zou het voor drie pond, vijf shilling aan een kind hebben verkocht?" Hij liet een korte, harde lach horen. ,,Werkelijk, mevrouw, dat is te dwaas om er langer over te praten. Maar, och, u moet het de jongen niet al te kwalijk nemen. Alle kinderen vertellen af en toe weleens een leugen."

Robin voelde zijn wangen rood worden van woede.

,,U weet heel goed dat ik het hier heb gekocht!" schreeuwde hij bijna. ,,Hoe kunt u zeggen dat het niet waar is; ú vertelt een leugen; ik niet!"

In de ogen van de man achter de toonbank verscheen een kwaadaardige glans en zijn mondhoeken gingen omlaag op de manier, die Robin tijdens hun eerste ontmoeting had opgemerkt. Hij scheen te vermoeden dat mevrouw Lester de moeder van Robin was, want hij keek haar aan en niet lady Sudderley, toen hij zei:

,,Hoor eens hier, mevrouw, ik kan normaal van kinderen wel iets verdragen en ik wens geen onaangenaamheden te veroorzaken. Maar wanneer uw zoontje

,,Mayford, de Hogeweg, Jacobs," zei lady Sudderley tot de chauffeur.

niet van dit verhaal is af te brengen en het gaat rondbazuinen, zal ik maatregelen moeten nemen hem dat te beletten. Dergelijke praatjes kunnen een man in mijn positie veel kwaad doen."

„Deze broche is mijn eigendom," verklaarde lady Sudderley, vóór mevrouw Lester een antwoord kon bedenken, „en ik heb evenmin zin in een rel. Ik heb het sieraad in februari van dit jaar verloren. U weet zeker dat u het nooit eerder onder ogen hebt gehad?"

„Absoluut zeker, mevrouw." Meneer Smith opende een lade van een kast en zocht tussen enige papieren. „Hebt u het verlies bij de politie aangegeven?"

„Ja."

„Dan moet het op deze lijst staan." Hij haalde een groot bedrukt vel te voorschijn en begon het te lezen. „Ah, juist, dit zal 't zijn. . . op 26 februari, een broche in de vorm van een bloeiend takje. . . twijgjes bezet met briljanten. . . de beschrijving klopt. H'm. Ik kan u verzekeren, mevrouw, wanneer iemand had geprobeerd me iets van die waarde te verkopen, zou ik de politielijst hebben nagekeken alvorens geloof te schenken aan smoesjes. Bovendien wordt alles, wat ik tweedehands koop, genoteerd in een boek dat ik u met genoegen wil tonen als u daar prijs op stelt. U zult er geen enkel artikel, dat aan de beschrijving beantwoordt, in aantreffen."

Lady Sudderley knikte. Ze opende haar handtas, liet de broche erin glijden en zei beleefd, maar koel:

„Ik heb niet het minste verlangen uw boeken te controleren. Het lijkt me dat we niet dieper op deze kwestie hoeven in te gaan. Het spijt me dat we verplicht waren u lastig te vallen en ik vertrouw erop dat u dit incident zult vergeten. Goedemiddag."

Ze keerde zich om en verliet de winkel. Mevrouw Lester aarzelde een moment en volgde haar dan; ze omklemde de hand van Robin zo stevig, dat het pijn deed.

Robin wenste wanhopig dat hij de juiste dingen had kunnen bedenken om die te zeggen, terwijl zij in de winkel waren. Maar de nadrukkelijke ontkenning van de man met de donkere kraalogen had hem zo volkomen overrompeld en ontsteld, dat hij niet zou hebben geweten wat te zeggen, zelfs indien zich een geschikte gelegenheid had voorgedaan. Nu, ongeveer twee meter achter lady Sudderley lopend, verklaarde hij heftig:

„Het is niet waar wat die man zei, mamma; heus, het is niet waar! Hij heeft me die broche echt verkocht."

Lady Sudderley bleef staan, draaide zich om en keek mevrouw Lester aan.

Ze deed of Robin niet voor haar bestond en zei: „Dit hele geval spijt mij buitengewoon. Ik begrijp hoe pijnlijk het voor u moet zijn geweest. Ik wil u graag in mijn auto thuisbrengen."

Ze sprak op koel gereserveerde toon alsof ze besloten was beleefd jegens mevrouw Lester te blijven, onverschillig welke persoonlijke mening ze had.

In het optreden van mevrouw Lester kwam nu een plotselinge verandering; ze was niet langer bekommerd en in verwarring, maar werd ook koel en beleefd.

„Dank u, maar u zou een stuk moeten omrijden en ik wil u dat tijdverlies besparen. Wij gaan met de bus naar huis. En overigens hoop ik dat u niet gelooft dat mijn zoontje betreffende de broche heeft gelogen."

Lady Sudderley zweeg even; dan werd haar gezicht een beetje minder onvriendelijk en toen ze sprak klonk haar stem minder hooghartig.

„Ik moet dat wel geloven. De eigenaar van die winkel stelde de waarde van mijn broche onmiddellijk vast. Maar maakt u zich niet ongerust — ik heb niet de minste behoefte het verhaal aan iemand in deze streek te vertellen en zal dat dan ook niet doen."

Ze liet nog een kortaf „Goedemiddag" horen en liep vlug verder door de smalle straat naar het plein waar haar auto stond geparkeerd.

Robin en zijn moeder keken haar een ogenblik na. Dan protesteerde Robin opnieuw:

„Het is niet waar, mamma; heus, het is niet waar! Het is gemeen van hem om te zeggen dat hij me nooit eerder heeft gezien. En ik begrijp niet waarom hij zo liegt."

Tussen de ogen van mevrouw Lester verscheen een frons.

„Hij moet hebben geweten dat de broche verloren of gestolen was," zei ze. „Ik ben er wel haast zeker van dat hij het juweel heeft gekocht van iemand, die het heeft gevonden en ermee naar hem is gegaan. Ik vraag me alleen af waarom hij zulk een kostbaar sieraad tegen zo'n lage prijs weer van de hand heeft gedaan. In elk geval gaan we terug en spreken nog eens met hem. Ik kan er zo geen genoegen mee nemen."

Ze liep vlug terug naar de kleine winkel; Robin moest bijna op een drafje lopen om haar bij te houden. Meneer Smith bleek nog achter de toonbank te staan en las in een register. Hij sloeg het met een klap dicht toen hij zijn bezoekers zag.

„Hoor eens hier, mevrouw, ik wens niet . . ." begon hij, maar mevrouw Lester onderbrak hem.

„Ik verlang een verklaring," zei ze op een toon van beslistheid. „Ik verlang te weten waarom u voorgaf mijn zoontje die broche niet te hebben verkocht."

„Mevrouw," zei hij langzaam en met een klank in zijn stem, die een bedreiging scheen in te houden, „hebt u weleens gehoord dat het onrechtmatig behouden van gevonden voorwerpen een misdrijf is? Ik kan slechts veronderstellen dat deze jongen de broche ergens heeft gevonden en haar aan u heeft gegeven. En hij is toen natuurlijk met het verhaal op de proppen gekomen dat hij het ding hier heeft gekocht. U mag blij zijn dat de eigenares er zo weinig drukte over maakte. . ."

Hij brak zijn woorden af, daar de deur werd geopend en een vrouw met een boodschappentas binnenkwam. Ze knikte tegen meneer Smith en bleef aan het verste einde van de toonbank staan, kennelijk wachtend op het vertrek van Robin en zijn moeder.

„Laat ik u verzekeren," zei mevrouw

„Hoe kunt u zeggen dat het niet waar is! U vertelt een leugen; ik niet!"

Lester, die bleek was geworden, „dat ik in geen enkel opzicht aan de woorden van mijn zoontje twijfel. Niet hij, maar u is de leugenaar en dat weet u voor uzelf heel goed. En u spreekt over politie, ik ben ervan overtuigd dat u daar benauwder voor is dan ik. U hebt stellig nog niet het laatste woord over dit geval gehoord."

Voor de tweede maal die middag verliet ze de winkel. Nadat zij een paar meter hadden gelopen, zei ze:

„Het spijt me, Robin, maar verder praten met die man zou geen enkel nut hebben gehad. Het is duidelijk dat hij niet zal toegeven dat hij de broche heeft verkocht. Wij kunnen nu beter naar huis gaan en nog eens over alles nadenken."

„Het ergste is dat lady Sudderley hém gelooft," zei Robin triest. „Ik denk dat ze me daarom het geld, dat we voor de broche hebben betaald, niet terug heeft gegeven. Ze zei, vóór we hier kwamen, dat ze het zou doen."

Derek en Jane kwamen enige tijd na hen thuis en luisterden ontsteld naar het verhaal van de gebeurtenissen van de afgelopen middag.

„Maar dat is. . . dat is gemene laster!" barstte Derek woedend los. „Het komt erop neer dat hij Robin beschuldigt een dief te zijn. We moeten een aanklacht of zo iets tegen die man indienen."

Jane, met een blos van verontwaardiging op haar gezicht, was het met hem eens

„Ik vind ook dat we het er niet bij mogen laten," zei ze. „De broche zijn we kwijt en het geld zullen we waarschijnlijk nooit terugzien, maar hij móét ertoe worden gebracht aan lady Sudderley te bekennen dat hij Robin het ding heeft verkocht. Vertel alles in een brief aan pappa; morgen meteen, mamma. Hij zal ons zeggen wat we moeten doen."

Mevrouw Lester volgde de raad van haar dochter op en schreef haar man de volgende dag een uitvoerig verslag van het gebeurde. De brief werd per luchtpost verzonden, maar het schip van meneer Lester kwam veel later dan werd verwacht in de haven, waarheen het schrijven was geadresseerd, en het duurde drie weken vóór zij antwoord ontvingen.

Het antwoord was een grote teleurstelling voor de kinderen, ofschoon hun moeder zei dat ze dit half en half had verwacht. Meneer Lester schreef dat hij sterk meevoelde met de kinderen en met Robin in het bijzonder, maar hij gaf ook te kennen dat zij, naar zijn mening, waarschijnlijk zeer weinig succes zouden hebben met eventuele pogingen om de onschuld van Robin tegenover lady Sudderley te bewijzen. Ook scheen hij het geval lang niet zo belangrijk te vinden als zij; lady Sudderley, schreef hij, was geen persoonlijke kennis van hen; bovendien was ze weinig bekend in de streek en als ze het verhaal niet verder vertelde, zoals ze had beloofd, was er weinig kans dat de mensen in hun omgeving te weten zouden komen wat er in de juwelierswinkel was gebeurd

Vooral Derek was diep, diep teleurgesteld door de brief van zijn vader.

„Ik had verwacht dat pappa woedend zou zijn," zei hij. „Woedend op meneer Smith, bedoel ik. En ik was er bijna zeker van dat hij opdracht zou geven een aanklacht tegen hem in te dienen."

Mevrouw Lester zuchtte en schoof de brief terug in de enveloppe.

„Ik geef toe," zei ze, „dat die afschuwelijke man verdient in onaangenaamheden te komen en ongetwijfeld zal dat vroeg of laat gebeuren. Maar we willen er zelf niet in verwikkeld worden. Dat zou je vader ellendig vinden. We doen het verstandigst, geloof ik, te proberen het hele geval te vergeten."

Jane zuchtte. „Misschien hebt u gelijk," zei ze met enige tegenzin. „Maar ik haat die man!"

V

Later op de morgen — de brief van meneer Lester was op zaterdag gekomen — wandelden de kinderen naar het dorp om in de kruidenierswinkel van mevrouw Briggs de wekelijkse voorraad in te slaan en snoep voor henzelf te kopen.

In het midden van Tedham Green lag een plein, waarvan een groot deel uit een braakliggend en enigszins oneffen stuk grond bestond, begroeid met schraal gras. Er was dikwijls sprake van geweest het op te knappen en er een plantsoen aan te leggen, maar van die plannen scheen nooit iets te komen, zeer tot voldoening van de dorpsjeugd, voor wie het veld een geschikt speelterrein was.

WORDT VERVOLGD

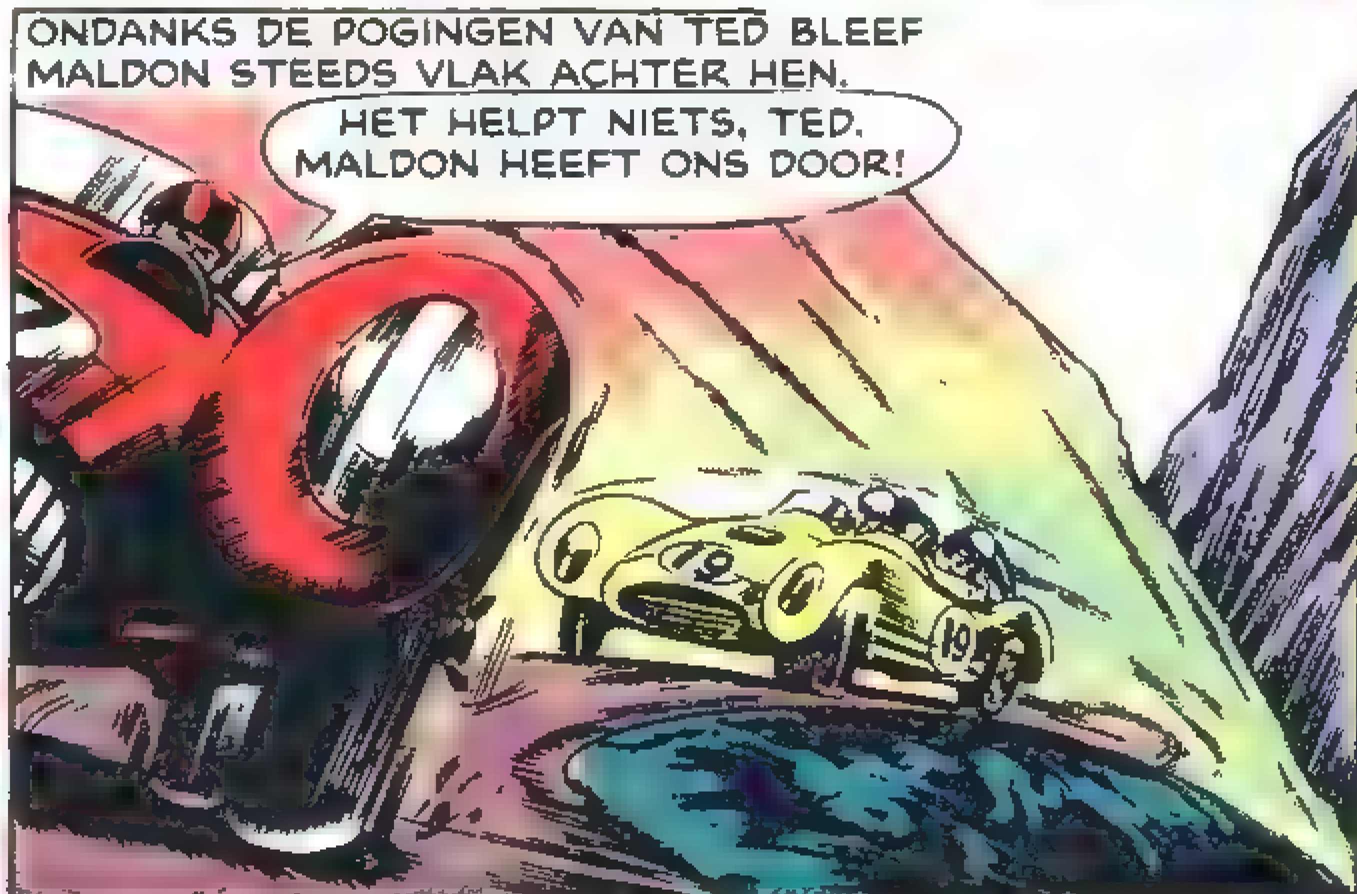
Ted en Tom

en de monsterrace

TED RAWLEY EN TOM BOYCE NAMEN IN HUN METEOOR-SPORTWAGEN DEEL AAN EEN AUTORACE DOOR EUROPA EN AFRIKA. HET VIEL HUN OP DAT EEN ANDERE RENNER, BURT MALDON, STEEDS VLAK ACHTER HEN BLEEF. ZIJ WISTEN NIET DAT MALDON VAN ENE MENEER EXE OPDRACHT HAD HEN UIT TE SCHAKELEN.

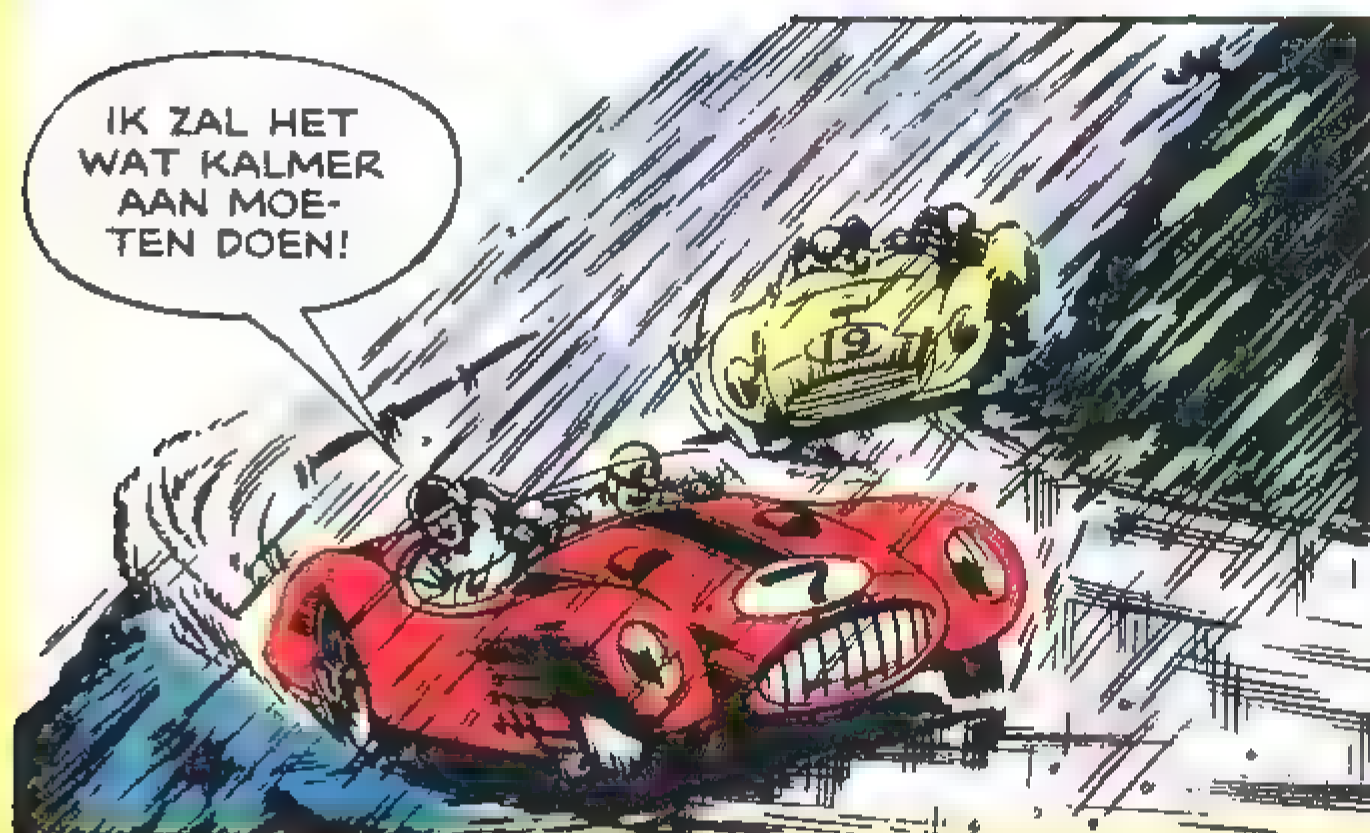

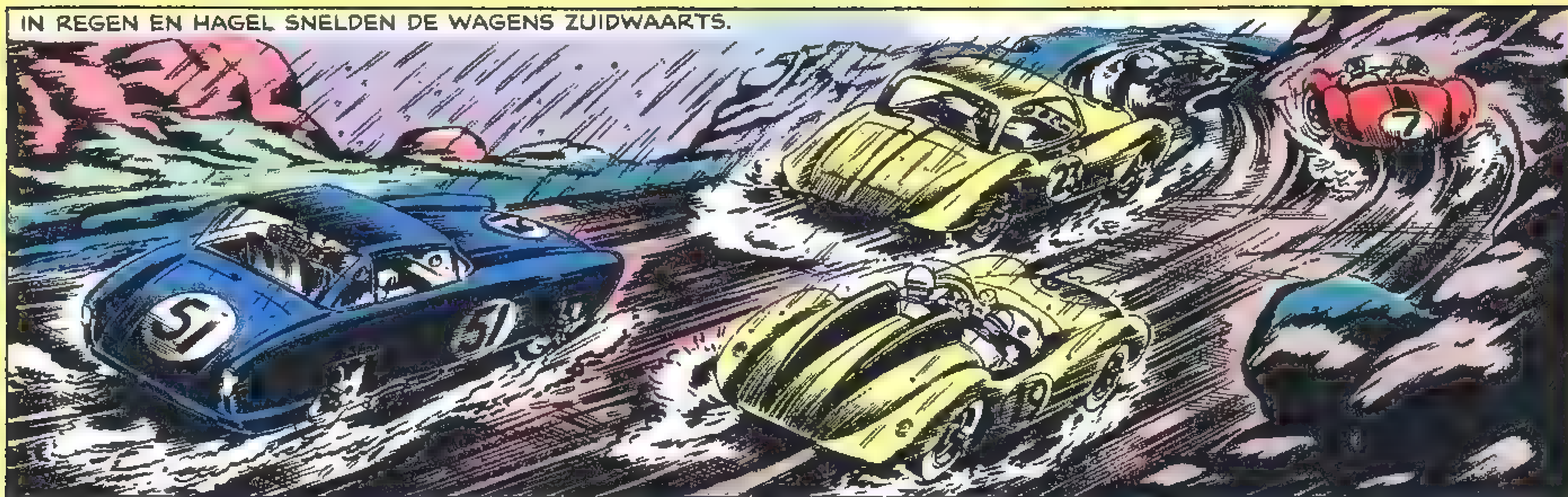

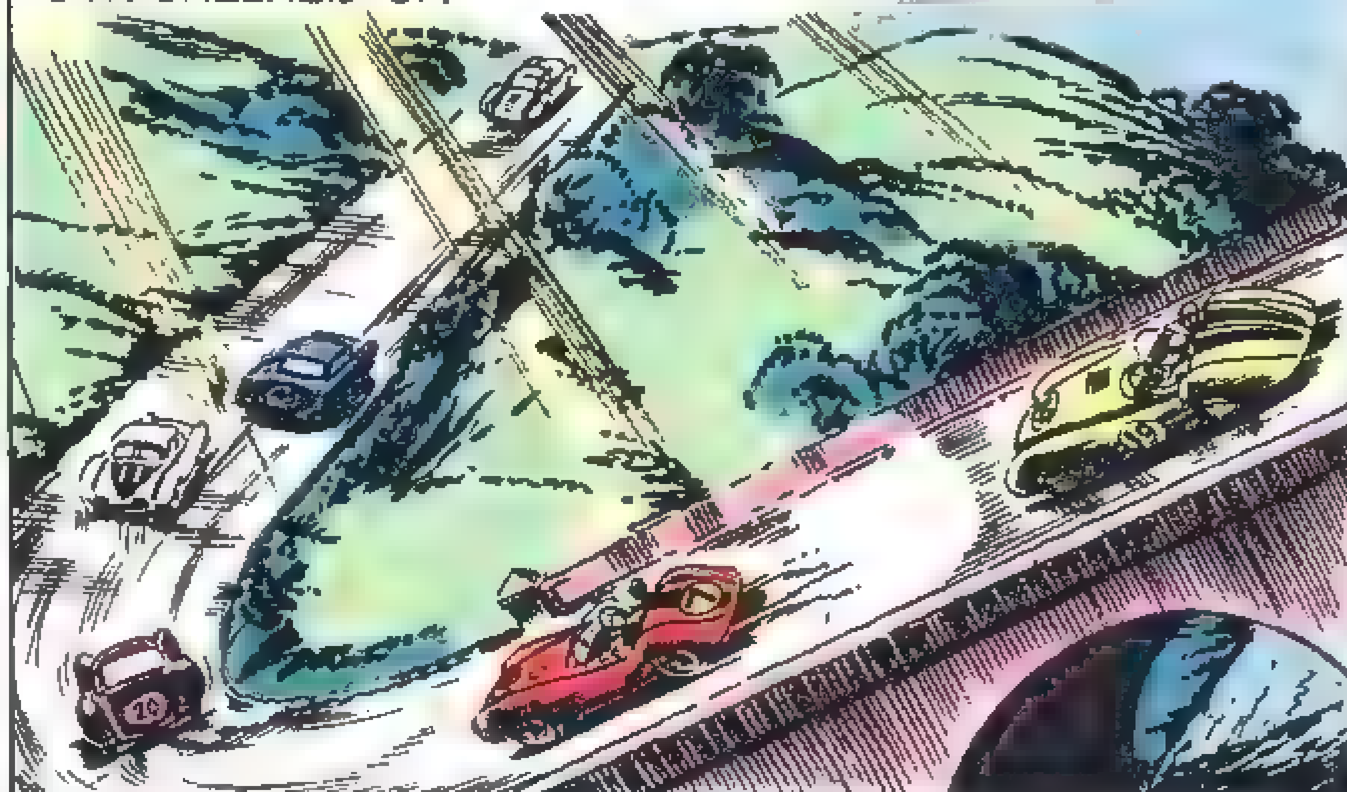

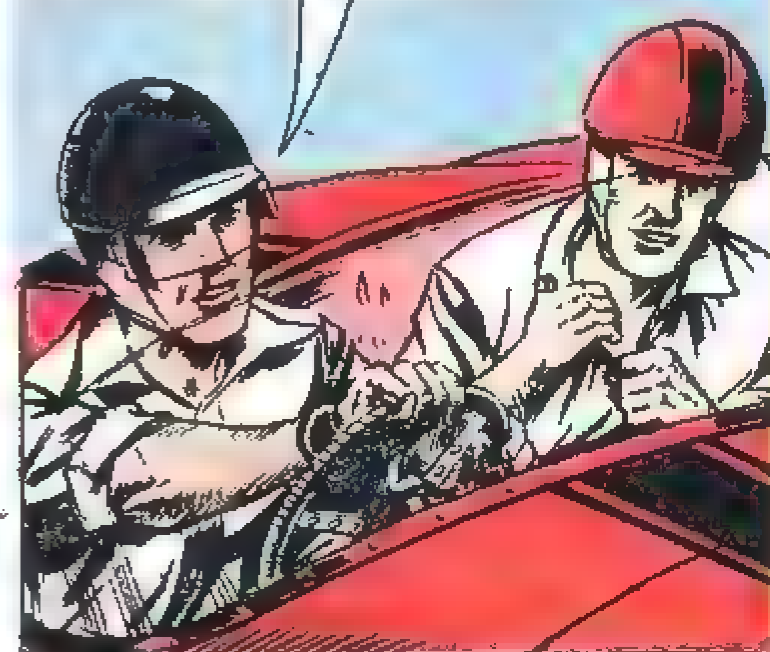

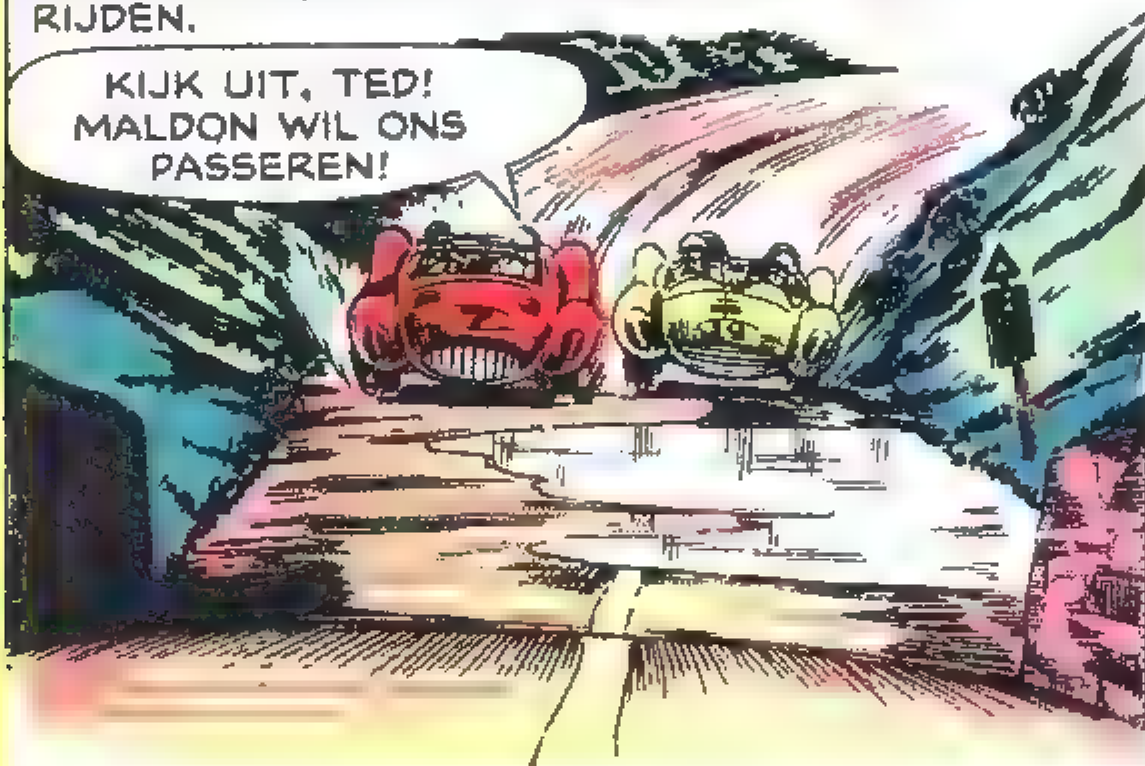

VERBETEN VOCHT TED TEGEN HET NOODWEER. HIJ RAAKTE ACHTER OP DE ANDEREN, MAAR OOK BURT MALDON HAD LAST VAN HET SLECHTE WEER EN MOEST ZIJN SNELHEID VERMINDEREN.

Sporen in de sneeuw

Vervolg van bladzij 19

Het sneeuwde nu niet meer. In het noorden zag Elly de met donkere pijnbomen begroeide hellingen van de Kartelberg, een afgeplatte heuvel. Ze bedacht dat er in de bossen niet zoveel verse sneeuw zou liggen en dat er dus toch nog een kans bestond dat ze iets zou ontdekken.

Terwijl ze voortgleed over de sneeuw, waren haar gedachten bij het ogenblik waarop ze van deze tocht zou terugkeren. Ze stelde zich voor hoe ze meneer Merrick zou opbellen om hem eens precies te vertellen hoe de zaak in elkaar zat. „Ja, meneer Merrick," zou ze zeggen, „een wilde marmot heeft uw hond gedood. Als u de moeite wilt nemen naar de bossen op de Kartelberg te gaan, zoals ik heb gedaan, dan zult u daar de plek vinden waar ze hebben gevochten. U zult in de sneeuw sporen van honden en van een marmot vinden. Sporen, die verward door elkaar lopen. En dan zal het u meteen duidelijk zijn, dat niet Rowdy uw hond heeft. . ."

Wat was dat? Ze bleef dicht bij de voet van de berghelling staan en keek achterom. Even later hoorde ze het geluid opnieuw; het was het blaffen van een hond. En toen zag ze Rowdy. Ik had kunnen weten dat hij me na zou komen, dacht ze.

Maar ze was toch ook wel blij dat ze hem zag. Het was weer begonnen te sneeuwen, zodat de indruk van verlatenheid, die hier hing, sterker werd; met Rowdy bij zich zou ze zich niet zo eenzaam voelen.

Opeens klonk van de andere kant flauw de fluit van een locomotief. „De trein uit Montreal," mompelde Elly en tegelijk dacht ze aan meneer Merrick. Niet dat hij op de locomotief zou staan; meneer Merrick reed meestal op een goederentrein. Maar om de een of andere reden was er na dat telefoontje van gisteravond niet veel nodig om haar gedachten naar de machinist te laten afdwalen.

Hee, wat was er met de hond? Hij volgde haar niet meer, maar liep nu naar het bos op de helling van de heuvel. „Hier, Rowdy," riep Elly, maar hij gehoorzaamde niet. Elly keek verbluft naar de plaats waar ze hem het laatst had gezien. Het was niets voor Rowdy om niet te gehoorzamen als ze hem riep. Toen schoot haar een gedachte door het hoofd: misschien gaat hij die marmot weer opzoeken om het gevecht van gisteravond voort te zetten. Dat was echt iets voor Rowdy.

Ze gleed naar de rand van het bos waar ze hem uit het oog had verloren en riep hem opnieuw. Ze hoorde geen geblaf en zette de achtervolging voort. De sneeuwlaag in het bos was harder dan die op het open veld, maar de voetsporen van Rowdy waren duidelijk zichtbaar. Na ongeveer een kwartier bereikte ze de top van de heuvel. De sporen van de hond leidden aan de andere kant naar beneden, in de richting van de spoorlijn.

Vlak bij de heuveltop stond een groepje dicht opeenstaande bomen; Elly gleed eromheen. . . en bleef met een ruk staan. Daar, vóór haar, op een kleine open plek vol boomstronken, stond een oude blokhut, die eens dienst had gedaan als onderdak voor houthakkers; vlak voor de hut zag ze het bewijs dat ze zocht: sporen in de sneeuw. Hondesporen — een massa hondesporen — waartussen hier en daar donkerrode vlekken glinsterden; de kleur van bloed. En midden in deze wirwar van sporen en vlekken de indrukken van schoenen

Elly staarde ernaar met bonzend hart. Uit de verte klonken bijlslagen, maar ze hoorde het nauwelijks. Ze bleef naar de vertrapte sneeuw staren, terwijl ze in haar verbeelding het gevecht zag dat hier had plaatsgevonden. Een gevecht, niet tussen twee honden en een wilde marmot, maar tussen twee honden en een mens. En dan viel haar oog opeens op iets dat haar het toneel nog duidelijker voor de geest bracht: naast de blokhut, waar hij waarschijnlijk was gevallen of neergegooid, lag een oude zaag met scherpe tanden, geroest en met bloed bespat. Haar knieën knikten, terwijl ze zich voorstelde hoe de man met het scherpe wapen had geslagen naar de honden, die hem besprongen. En opeens herinnerde ze zich ook weer het stukje donkere wol, dat

tussen de tanden van Rowdy zat geklemd. Ze wist nu waar het vandaan kwam.

Haar eerste gedachte was: door het bos terugvluchten naar huis. Ze had er geen idee van wie de man was of waar hij zich op dat ogenblik bevond, maar alleen al de gedachte aan hem deed haar huiveren. Ze wilde zich juist omkeren toen ergens aan de voet van de helling een harde, krakende klap weerklonk alsof er een boom was geveld. Een moment later verscheurde een kreet de stilte, onmiddellijk gevolgd door het woedende blaffen van Rowdy.

Elly wist wat er was gebeurd. Ze wist het zo zeker alsof Rowdy het haar in woorden had verteld. Haar hond had aan de voet van de helling de man gevonden en zette het gevecht, dat Tony het leven had gekost, dapper voort.

Nu ze wist dat Rowdy in gevaar verkeerde kon ze niet door het bos terugvluchten. Ze kon evenmin blijven waar ze was. Iets in haar scheen haar te dwingen om voorwaarts te gaan. Met kloppend hart stak ze vlug de open plek over en ging naar de top van de heuvel. Daar bleef ze staan; de geluiden van het gevecht waren verstomd. Beneden in het vlakke land lag de spoorlijn. De rails glommen. Elly keek opzij. . . zag Rowdy. Hij bevond zich tussen haar en de spoorbaan en stond met gespreide voorpoten op het lichaam van een man, die hulpeloos op zijn rug lag en zijn handen beschermend over zijn gezicht en zijn keel hield gespreid, een man gekleed in een haveloze, bruine trui.

„Rowdy." Elly schreeuwde zijn naam op waarschuwende toon. „Rowdy, bijt hem niet."

De hond lichtte zijn kop naar haar op; zijn tanden glinsterden kwaadaardig tussen de weggetrokken lippen, zijn oren lagen plat achterover.

„Houd hem in bedwang, Rowdy. Maar niet bijten."

Elly wilde haar waarschuwing nog eens herhalen, maar de woorden bleven haar in de keel steken toen ze, twintig meter voorbij de hond, iets zag dat donker afstak tegen de sneeuw. Dwars over de rails lag een pas gevelde jonge pijnboom.

Terwijl ze er met wijd open ogen naar staarde, scheen ze weer de woorden van Jack te horen: De ontsporing bij het White-Riverstation. . . Veroorzaakt door iets dat op de rails is gelegd. . . Waarschijnlijk een wraakoefening. . . Iemand die iets tegen de spoorwegmaatschappij heeft. . . Een verdacht uitziende kerel, gekleed in een bruine trui. . .

In de verte floot een trein. Een angstkreet ontsnapte haar. Zo aanstonds zou een trein in volle vaart op die boomstam stoten, uit de rails worden geworpen en. . .

Met gebogen rug en opeengeklemde tanden suisde Elly de helling af. Dank zij haar bedrevenheid in het skiën schoot ze in de korte bochten tussen de boomstronken door zonder haar evenwicht te verliezen. Op het ogenblik dat ze de voet van de helling had bereikt en naar de spoorbaan gleed, klonk de fluit van de trein opnieuw, luider en dichterbij.

Ze ontdeed zich razend snel van haar ski's en holde langs de rails. Even viel haar blik op Rowdy, die zijn voorpoten nog steeds dreigend op de borst van de man hield en haar vragend aankeek.

Weer scheurde de fluit snerpend en waarschuwend door de stilte; twee lange stoten, gevolgd door twee korte; het signaal dat altijd bij het kruispunt van Dean werd gegeven. Dat was vanaf dit punt een afstand van amper een kilometer. En het zicht van de machinist was beperkt, want de spoorbaan liep in een grote bocht om de heuvels heen.

Elly had nu de pijnboom bereikt, ging wijdbeens voor het benedeneinde staan en trok eraan. Te zwaar. Ze kon het gevaarte niet meer dan een paar centimeter optillen.

Een nieuw geluid weerklonk: het zingen van de rails. De trein was dus dicht genaderd. Ze stak de spoorbaan over en greep de dunne top. De scherpe naalden prikten in haar gezicht, terwijl ze dit gedeelte optilde. Waggelend liep ze achteruit en draaide de stam als een hefboom om het zware benedeneinde, dat aan de andere kant van de rails lag. De boom lag nu bijna evenwijdig aan de rails. Maar hij lag er niet vrij van. De top lag in de greppel naast de spoorbaan, de dikke stomp rustte nog op een van de rails.

Opeens was de lucht vervuld van wilde, daverende geluiden: het gedender van stalen wielen op de rails, het sissen van ontsnappende stoom, de herhaalde schrille stoten van een fluit.

De machinist had haar gezien. Hij remde, maar het was duidelijk dat hij de trein niet op tijd tot stilstand zou kunnen brengen.

Elly omklemde met beide handen een stevige, uitstaande tak dicht bij het dikke onderstuk. Heftig steunend gaf ze alle kracht waarover ze beschikte. De stomp kwam omhoog. . . hoger. . . hoger. . . en viel. . . Met boom en al kwam ze in de greppel terecht.

Zwaar hijgend lag ze half bedolven onder de takken, terwijl de trein, een goederentrein, beladen met boomstammen, met knarsende remmen haar voorbijstoomde. Ze staarde naar de grote, fors gebouwde man, die met zijn doordringende, grijze ogen vanuit de hoge cabine op haar neerkeek; het was meneer Merrick.

Ze had zich juist uit de takken bevrijd en krabbelde uit de greppel, toen een paar mannen, die van de trein waren gesprongen, op haar toe holden: meneer Merrick, de stoker en twee remmers. Ze draaide zich half om en keek naar Rowdy. Hij hield de man in de bruine trui nog steeds tegen de grond geklemd, maar zijn oren lagen niet meer achterover en hij toonde niet langer zijn ontblote tanden.

Als ik hem roep, dacht ze, zal hij zijn kop schuin houden en kwispelstaarten. . . Maar ze was nog te ontdaan en vertrouwde haar stem niet. En dus bleef ze roerloos staan en probeerde haar kalmte te herwinnen. Ze moest immers kalm zijn voor het ogenblik, het heerlijke, triomfantelijke ogenblik, dat zo aanstonds zou aanbreken. Het ogenblik, waarop ze meneer Merrick recht in de ogen zou kijken en hem zou vertellen wat er precies was gebeurd. .

Ze had zich juist uit de takken bevrijd, toen een paar mannen op haar toe holden.

BETSY

MI-AUW
DIE VERVELENDE KATTEN! WE DOEN GEEN OOG DICHT!

IK ZAL ER WEL EEN EIND AAN MAKEN!

VOOR EEN GOED IDEE MOET JE BIJ MIJ ZIJN!

ZO, NU ZAL HET WEL AFGELOPEN ZIJN!
MI-AUW

BENG
BENG
OOO!
MI-AUW
MI-AUW

'S MORGENS...
NEE, AAN JOUW HULP HEBBEN WE NIKS, BETSY. DIE KATTEN KOMEN VANNACHT VAST WEER TERUG!
WACHT EENS. IK HEB AL EEN ANDER PLAN!

'S NACHTS..
ALS ZE KOMEN, TREK IK AAN HET TOUW EN DAN...

MAAR...
BANG
MI-AUW MI-AUW

WAT HEB JE NU GEDAAN, BETSY?
MI-AUW
MI-AUW
MI-AUW

MAAR NU HEB IK EEN PLANNETJE, DAT KAN NIET MISSEN!

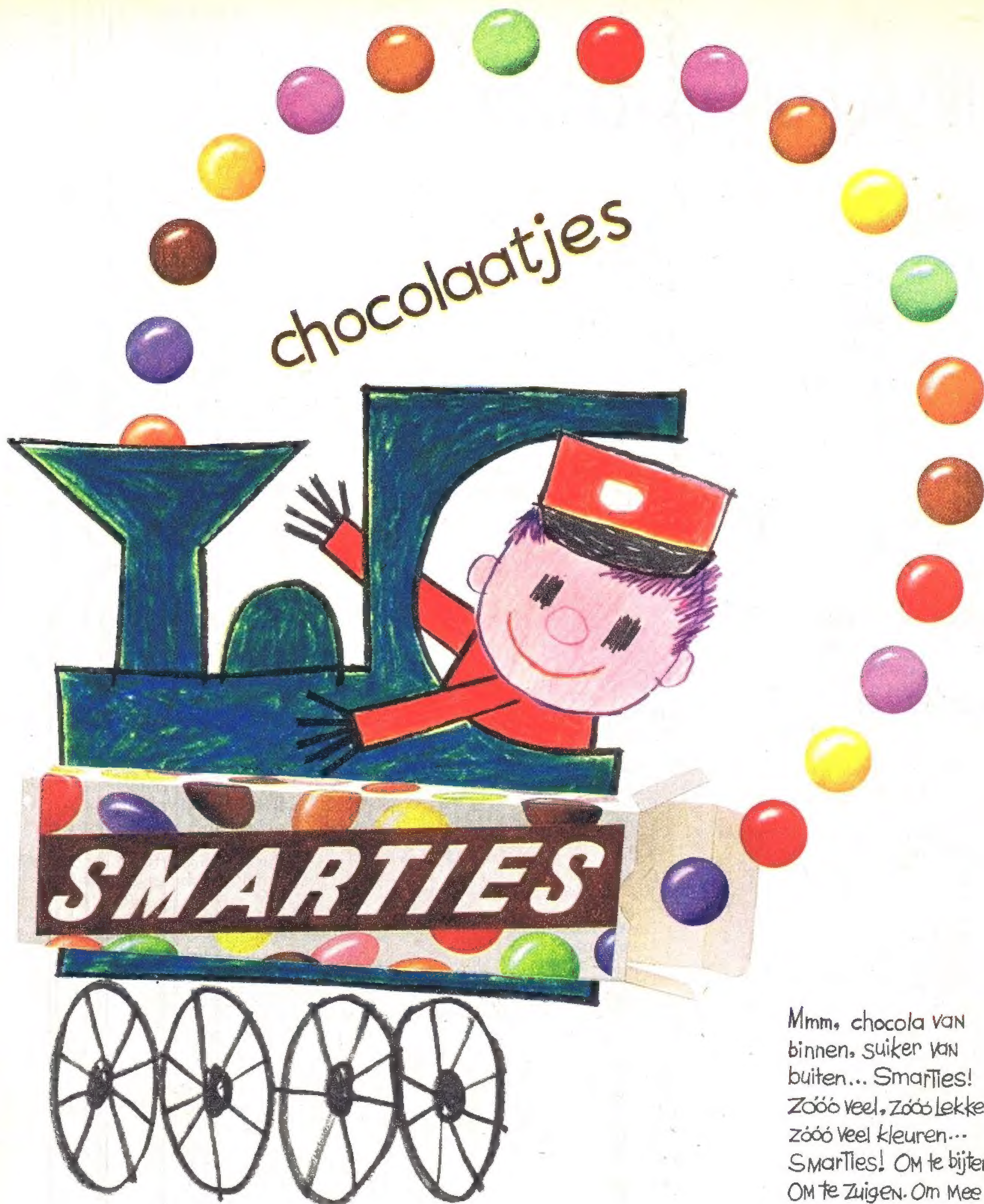
DE VOLGENDE NACHT...
WAT IS HET STIL, HÈ? GEEN KATTEN, GEEN LAWAAI...
NEE, MAAR DIE STILTE WERKT OP MIJN ZENUWEN!

IK ZAL EEN KOP THEE VOOR JE MAKEN!

?
ASJEBLIEFT, VADER, VAN DIE KATTEN HEBBEN WE GEEN LAST MEER!

LIEVE HELP, WAT BETEKENT DIT?

EN ER IS GEEN DRUP MELK MEER!
NOEMT U DAT DANKBAARHEID?!

Mmm, chocola van binnen, suiker van buiten... Smarties! Zóóó veel, zóóó lekker, zóóó veel kleuren... Smarties! Om te bijten. Om te zuigen. Om mee te spelen. Om uit te delen... Smarties!

een Rowntree produkt

Lekker veel!

25ct per pakje

Uitslag prijspuzzel nr. 20

De zeven voornamen, die je bij elkaar moest zoeken, waren:

PAULINA
RICHARD
ALBERTA
CHARLES
BEATRIX
MAURITS
SUSANNA

Stapels oplossingen hebben we binnengekregen en hier zijn de gelukkige prijswinnaars. Allemaal van harte gefeliciteerd!

De hoofdprijs, een paar rolschaatsen, is voor:

Peter Bakker, **Wilgenstraat 13, Roelofarendsveen.**

Tweede prijs, tafeltennisspel:

Mariska Tôt, Govert Flinckstraat 260 hs., Amsterdam.
Wim Pijpers, Amersfoortsestraatweg 52, Soesterberg.
Joke Wensveen, Van Zeeuwenhoekstraat 74, Den Haag.
Ad de Haas, Herzenbroekenweg 10, Eindhoven.
Mieke Mesman, Lisserdijk 530, Haarlemmermeer, Post Abbenes.
Marianne Olde Lohuis, K 126 A, Reutum (Ov.).
Gijsbert Bos, Staakweg 13, Dirksland.
Roelie Ansingh, Achterste Wold 4, Peize.
Alt Gaastra, Rotstergaastweg 16, Nieuweschoot.
Leo Kouters, Plats 13, Echt.
Reggie van den Berg, Firensstraat 4, Sas van Gent.
Martha Manders, Bovenstraat 6, Volkel.

Derde prijs, een vierkleurenpotlood:

Cobie Guyt, Baljuwstraat 45, Katwijk aan Zee.
Annie Heessels, Lindenlaan 27, Helvoirt.
Plonie van Lier, Sutoriusstraat 23, Poeldijk.
Wim Altena, Smidjesdijk 1 B, Rijssen.
Henk Krom, Gagelheide 20, Emmen.
Henkie Struver, Gulperplein 42, Kerkrade.
Joan Kurpershoek, Statenweg 113 D, Rotterdam-4.
Keesje Romein, Damstraat 4a, Zetten.
Marietje Hendriks, Vrijenbergweg 19, Loenen.
Jantje Haan, Hoofdweg 53, Hellum.
Ludo Driesen, Achterstraat 30, Hoevenen, België.
Annie van 't Slot, Schoolstraat 5, Sint-Maartensdijk.

Vierde prijs, een boek:

Broer Vos, Duikerstraat 10, Erica.
Marjan Schipper, Harstenhoekstraat 18, Scheveningen.
Mart Hemels, Clarissenbuurt 21, Alkmaar.
Vera Schouten, Wilgenlei 79, Rotterdam.
Hillebrand Meesters, Weperpolder 431, Oosterwolde.
Anny Berrens, Hoogravenseweg 95, Utrecht.
Mientje Huting, Blauwe Hoek 7, Doornenburg.
Henny Cillessen, Lieven de Keystraat 1, Nijmegen.
Frans Hendriks, Galgenstraat 12[1], Amsterdam.
Guusje Huveneers, Jurgenstraat 66, Elsloo.
Jennie Groenenberg, Hogelandstraat 33, Giessen.
Ad Wouts, Kerkstraat 23, Lepelstraat (N.-Br.).
Jos Vintcent, Stationstraat 58, Swalmen.
Rients Dijkstra, Valeriusstraat 48, Leeuwarden.
Ansje Vriendts, Fennenoordsweg 35, Deventer.
Dimple Sweers, Anjelierstraat 3, Oss.
Liesje van Wattum, Scheepswerfstraat 37, Stadskanaal.
Ria van Benthem, Kloosterstraat 1, Ootmarsum.
Aartje Looijen, Torenstraat 22 B, Heukelum (Z.H.).
Christiaan Gilias, Ierse Predikherenstraat 2, Leuven, België.
Maria Ceulemans, Koesteertbaan 87, Beerzel, België.
Henny van Tongeren, Viottastraat 13, Eindhoven.
Siem van de Geest, Blijvenpolders, Oud-Ade.
Annemieke Kaagman, Mr. J. Heemskerkstraat 8, Heemstede.
Ellie Sanderse, Nieuwe Kerkplein 31, Schore.

OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Oplossing van de puzzel, gemaakt door H. Jansen in Mierlo-Hout:

1 Adem
2 Ratten
3 Citroen
4 Halt
5 Indiaan
6 Eenden

Op de eerste rij van boven naar beneden lees je de naam ARCHIE.

Spreekwoordpuzzel

ALLE HOUT IS NOG GEEN TIMMERHOUT

Kop-en-staartpuzzel

K - N I E - T
B - O R D - E
O - P O E - L
H - E R T - S
E - T E N - T
D - E E G - A
T - W E E - R

De achterste letters vormen het woord TELSTAR.

Ziekenlijstje

Wie wil er deze week een berichtje sturen aan de volgende zieken? Namens hen alvast hartelijk bedankt.

Joke van de Hof en *Marijke van Nispen*, Sint-Maartenskliniek, Lighal 2, Nijmegen, zijn allebei veertien jaar. Ze sparen foto's van Robertino, Helen Shapiro en Bobby Vee.

Amabile Draaisma, Kinderdorp „Sint Godelieve," Dr. Keijzerlaan 5, Goirle, spaart ansichtkaarten met stadsgezichten.

Corrie van den Brink, Sint-Maartenskliniek, Lighal 2, Nijmegen, is elf jaar. Corrie spaart ansichtkaarten met foto's van dieren.

Peter van Beers, Sanatorium De Klokkenberg, Serre 35, Breda, is een verwoed verzamelaar van foto's van Paul Anka, Connie, Elvis en Cliff Richard.

Dinand Stegeman, Tuinstraat 5, Lemelerveld (Ov.), wil graag foto's van Connie en van de Blue Diamonds. Dinand is tien jaar.

Rini van Breevoort, Sanatorium Zonnegloren, Pav. zaal 10, Soest, is elf jaar en spaart speldjes, foto's van schepen en foto's van filmsterren.

Adri van Opstal, Sanatorium De Klokkenberg, Serre 35, Breda, verzamelt foto's van Elvis, Paul Anka, Cliff Richard en suikerzakjes.

KLEURPLAAT

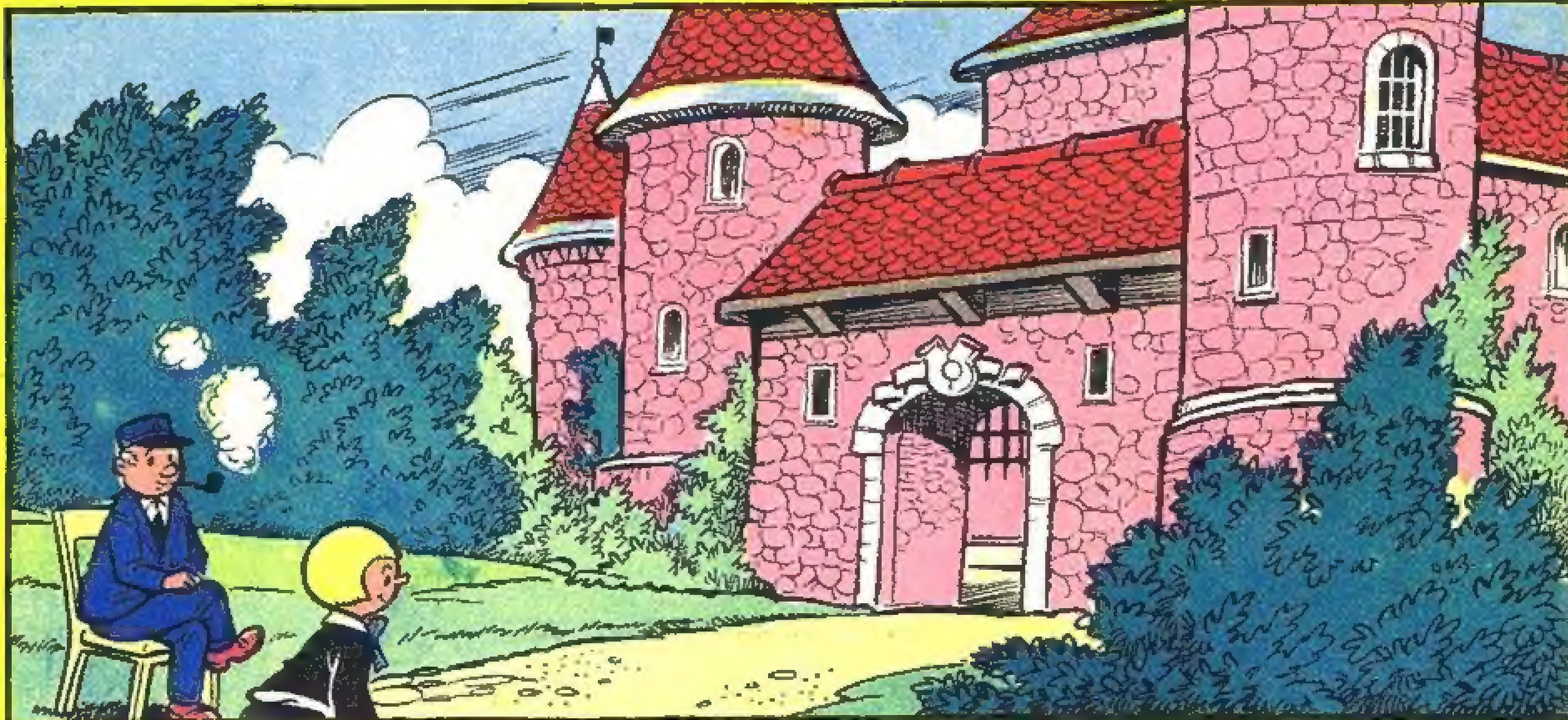
Deze plaat is gemaakt naar aanleiding van een sprookje van de Russische schrijver Gogol, dat heet **Vakula de smid.** De dorpssmid Vakula heeft daarin, gezeten op de rug van een draak, een reis gemaakt naar de stad Sint-Petersburg en na veel belevenissen keert hij uiteindelijk weer terug in zijn dorpje in de Oekraïne.

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.